

НАРОДНА СКУПШТИНА

ПРИМЉЕНО: 30.04.2024 10⁵¹

Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
03	02-1159/24		

На основу члана 127. став 2. Устава Републике Србије у прилогу достављам предлог за састав Владе Републике Србије са биографијама предложених чланова Владе.

У Београду,

30. април 2024. године

КАНДИДАТ ЗА ПРЕДСЕДНИКА ВЛАДЕ

Милош Вучевић

На основу члана 99. став 2. тачка 1. Устава Републике Србије, члана 15. Закона о Влади („Службени гласник РС”, бр. 55/05, 71/05 – исправка, 101/07, 65/08, 16/11, 68/12 – УС, 72/12, 7/14 – УС, 44/14 и 30/18 – др. закон) и члана 8. став 1. Закона о Народној скупштини („Службени гласник РС”, број 9/10),

Народна скупштина Републике Србије, на Првој посебној седници у Четрнаестом сазиву, одржаној _____ маја 2024. године, донела је

ОДЛУКУ

о избору Владе

I

За председника Владе бира се **Милош Вучевић**.

II

За чланове Владе бирају се:

1. **Синиша Мали**, за првог потпредседника Владе и министра финансија;
2. **Ивица Дачић**, за потпредседника Владе и министра унутрашњих послова;
3. **Ирена Вујовић**, за потпредседника Владе и министра заштите животне средине;
4. **Александар Вулин**, за потпредседника Владе;
5. **Адријана Месаровић**, за министра привреде;
6. **др Александар Мартиновић**, за министра пољопривреде, шумарства и водопривреде;
7. **Горан Весић**, за министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре;
8. **Дубравка Ђедовић Хандановић**, за министра рударства и енергетике;
9. **Томислав Момировић**, за министра унутрашње и спољне трговине;
10. **Маја Поповић**, за министра правде;
11. **Јелена Жарић Ковачевић**, за министра државне управе и локалне самоуправе;
12. **Томислав Жигманов**, за министра за људска и мањинска права и друштвени дијалог;
13. **Братислав Гашић**, за министра одбране;
14. **Марко Ђурић**, за министра спољних послова;
15. **проф. др Тања Мишчевић**, за министра за европске интеграције;
16. **проф. др Славица Ђукић Дејановић**, за министра просвете;

17. **др Златибор Лончар**, за министра здравља;
18. **Немања Старовић**, за министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања;
19. **Милица Ђурђевић Стаменковски**, за министра за бригу о породици и демографију;
20. **Зоран Гајић**, за министра спорта;
21. **Никола Селаковић**, за министра културе;
22. **Милан Крkobабвић**, за министра за бригу о селу;
23. **др Јелена Беговић**, за министра науке, технолошког развоја и иновација;
24. **Хусеин Мемвић**, за министра туризма и омладине;
25. **Дејан Ристић**, за министра информисања и телекомуникација;
26. **Дарко Глишић**, за министра за јавна улагања;
27. **Новица Тончев**, за министра без портфеља;
28. **Ђорђе Милићевић**, за министра без портфеља;
29. **Усаме Зукорлић**, за министра без портфеља;
30. **др Ненад Поповић**, за министра без портфеља;
31. **Татјана Мацура**, за министра без портфеља;

III

Ову одлуку објавити у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Синиша Мали биографија

Синиша Мали је рођен у Београду 25. августа 1972. године.

Након завршене Пете гимназије у Београду, дипломирао је и магистрирао на Економском факултету Универзитета у Београду. Током основних студија, добио је награду као студент генерације, да би по завршетку студија добио и награду за најбољи дипломски рад.

Као Ron Brown стипендиста, 1999. године је магистрирао на Washington University у Сент Луису, Сједињене Америчке Државе (САД), смер финансије (Master of Business Administration диплома). Током студија је радио као асистент на пет различитих предмета из области пословања и финансија.

Након студија је примио награду као најбољи студент у области финансија, као и награду да је међу 10 одсто најбољих студената на топ 20 пословних школа у САД те године.

У јуну 2017. године, као полазник VI класе, завршио је Високу школу безбедности и одбране и стекао највиши ниво каријерног усавшавања у Војсци Републике Србије.

У септембру 2020. године уписао је докторске студије на Техничком универзитету у Кошицама, у Словачкој, где је похађао студијски програм „Финансије“. У јуну 2023. године одбранио је докторску тезу под називом „The Flypaper Effect in the Republic of Serbia“.

У новембру 2020. године положио је испит из области управљања алтернативним инвестицијама, чиме је стекао звање Chartered Alternative Investment Analyst (CAIA), које додељује еминентна светска Асоцијација CAIA.

Носилац је звања Chartered Financial Analyst (CFA) и члан CFA Institute, Serbian Business Angels Network, Fulbright Alumni Association of Serbia и British-Serbian Business Club.

Такође, носилац је лиценце портфолио менаџера, коју издаје Комисија за хартије од вредности Републике Србије.

Од 2018. године је министар финансија у Влади Републике Србије, а од 2022. године и потпредседник Владе.

Пре ступања на функцију министра, био је градоначелник Београда од априла 2014. до маја 2018. године. Претходно је обављао функцију председника Привременог органа Града Београда.

Пре него што је постао градоначелник, био је специјални саветник за привреду и финансије тадашњег првог потпредседника Владе Републике Србије Александра Вучића.

Године 2001. постављен је за помоћника министра за приватизацију у Министарству за привреду и приватизацију Владе Републике Србије.

Дужи период радио је као финансијски саветник и консултант у приватном сектору, где је радио у неколико приватних предузећа која су се бавила саветовањем у области финансијских услуга. Радио је као консултант у компанији „Deloitte & Touche” у Београду и Прагу, као и у „Credit Suisse First Boston u Mergers & Acquisitions Group” у Њујорку.

Као министар финансија, именован је за гувернера Србије у Светској банци, Европској банци за обнову и развој и Азијској инфраструктурној инвестиционој банци. Председник је Координационог тела за спречавање прања новца и финансирање тероризма. Такође, председник је Координационог тела за сузбијање сиве економије. Члан је Савета за економски развој.

Године 2022. проглашен је за Реформатора године. Специјална награда НАЛЕД–а додељена му је за увођење новог модела е-Фискализације и е-Фактура, системских реформи које су унапредиле транспарентност финансијских трансакција, наплату пореза и допринеле сузбијању сиве економије у Србији.

Активно се бави различитим спортовима. Почасни је носилац црног појаса у теквондоу 5. дан за допринос развоју спорта. Редовни је учесник маратонских трка, укључујући маратоне у Атини, Берлину, Будимпешти, Лондону, Чикагу, Њујорку... Завршавањем Токијског маратона у марту 2023. године, освојио је чувену награду „Six Star Medal award“. У септембру 2023. године, успешно је завршио „Ironman Triathlon“ у Италији.

Течно говори енглески језик, служи се грчким и учи кинески језик.

Отац је Теодора, Виктора, Лоле и Алексеја.

Ивица Дачић

Рођен је 1. јануара 1966. године у Призрену. Завршио је Гимназију „Стеван Сремац“ у Нишу. Дипломирао је на Факултету политичких наука у Београду, са просечном оценом 10 (десет).

Од 1992. године је био народни посланик у Савезној скупштини СРЈ, а од 2004. године и у Народној скупштини Републике Србије.

Био је министар за информисање у прелазној Влади Србије 2000. године. Председник је Социјалистичке партије Србије од 2006. године.

Био је први потпредседник Владе - заменик председника Владе и министар унутрашњих послова од јула 2008. до јула 2012. године. Обављао је функцију председника Владе и министра унутрашњих послова од јула 2012. до априла 2014. године. Од априла 2014.

године до октобра 2020. године био је први потпредседник Владе и министар спољних послова. Од октобра 2020. до августа 2022. године обављао је дужност председника Народне скупштине Републике Србије.

Од октобра 2022. године обавља функцију првог потпредседника Владе задуженог за спољну политику и безбедност и министра спољних послова, и секретара Савета за националну безбедност.

Поседује вишедеценијско искуство и резултате остварене у учешћу и руковођењу у различитим органима извршне и законодавне власти у Републици Србији. Током 2015. године председавао је ОЕБС-у.

Добитник је признања „Најевропљанин“ за 2009. годину, Ордена пријатељства Руске Федерације 2018. године и признања Статуета „Капетан Миша Анастасијевић“ 2018. године.

Одликован је Орденом Републике Српске на ленти 2022. године, поводом Дана Републике Српске.

Добитник је признања „Кључ Града“ са повељом „Почасни грађанин града Бањалуге“ за 2024. Годину.

Обављао је функције председника КК „Партизан“ из Београда, потпредседника Југословенског олимпијског комитета и председника Спортског савеза Србије.

Супруга Сања, син Лука и кћерка Андреа.

ИРЕНА ВУЈОВИЋ БИОГРАФИЈА

Рођена је 03. априла 1983. године у Београду. Дипломирани је економиста–мастер.

Министарка заштите животне средине у Влади Републике Србије била је у два мандата, 2020. и 2022. године.

За председницу Градске општине Савски венац именована је 2016. године. Функцију помоћнице градоначелника Београда за област друштвених делатности обављала је од 2014. до 2016. године. Била је на челу Савета за родну равноправност Града Београда од оснивања овог тела 2015. године.

Бирана је за народну посланицу у Скупштини Србије у два сазива, 2012. и 2014. године. У том периоду, била је чланица Одбора за административно-буџетска и мандатно-имунитетска питања, Одбора за привреду, регионални развој, трговину, туризам и енергетику, председница Одбора за спољне послове, као и шефица сталне делегације Парламентарне скупштине Црноморске економске сарадње.

У Српској напредној странци је од 2009. године. Потпредседница је Главног одбора Српске напредне странке од 2023. године. До тада је, од 2016. била чланица Председништва и председница Надзорног одбора СНС.

Говори енглески и руски језик.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН БИОГРАФИЈА

Александар Вулин рођен је 2. октобра 1972. године у Новом Саду, син је инжењера Ранка и медицинске сестре Босе. Породица Вулин води порекло са Мањаче у Републици Српској.

По образовању је правник. Као полазник 6. класе, завршио је 2017. године Високе студије безбедности и одбране при Војној академији Универзитета одбране у Београду, највиши ниво усавршавања у систему нашег војног школства.

Александар Вулин један период свог живота посветио је новинарству и писању. Био је колумниста листова „Политика“, „Свет“, „Национал“, „Центар“, политички коментатор радија „Индекс“, а био је и одговорни уредник српског недељника „Печат“. Аутор је четири књиге – политичке студије Полит арт и три романа „Мрак“, „Опадање“ и „Лепота“. Три књиге су преведене на руски језик и једна на шпански језик.

Вулин је два пута биран за народног посланика у Народној скупштини Републике Србије, за одборника у Скупштини града Београда и одборника у Општини Раковица. За директора Канцеларије за Косово и Метохију изабран је 2012. године. Ту функцију је обављао до септембра 2013. године, када је именован за министра без портфеља задуженог за Косово и Метохију. На тој функцији је остао до априла 2014. године. У априлу 2014. године именован је за министра за рад, запошљавање, борачка и социјална питања. У јуну 2015. године постављен је за председника Радне групе за решавање проблема мешовитих миграционих токова, коју је формирала Влада Републике Србије. У августу 2016. године добио је нови мандат на челу Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања. На дужност министра одбране ступа јуна 2017. године. Александар Вулин је у октобру 2020. године изабран за министра унутрашњих послова и ту функцију је вршио до краја октобра 2022. године. На челу Безбедносно-информативне агенције именован је почетком децембра 2022. године. Одставку на место директора БИА поднео је 3. новембра 2023. Одлуком председника Републике Српске, 9. јануара 2024. године именован је за члана Сената Републике Српске.

Александар Вулин добитник је више значајних признања и одликовања. Одликован је орденом заставе Републике Српске са златним вјенцем 9. јануара 2020. године поводом Дана Републике. Добитник је Видовданске повеље, за изузетан допринос и афирмацију Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици. Добитник је Златне плакете Министарства одбране, за изузетно ангажовање и допринос. Патријарх српски господин Иринеј одликовао је Канцеларију за Косово и Метохију Владе Републике Србије и

Александра Вулина, који је био на њеном челу, Орденом Светог Саве првог реда. Академија за националну безбедност доделила је Александру Вулину највише признање – Грб Академије, а Безбедносно-информативна агенција Медаљу за заслуге 1. степена - Златна БИА.

Александру Вулину додељен је и почасни летачки знак pilota. Ваздухопловни савез Србије доделио му је златну плакету, док су припадници 63. падобранске бригаде у знак захвалности Вулину поклонили црвену беретку. Александру Вулину додељено је и признање „Човек међу људима“ Комесаријата за избеглице и миграције, први пут личности која није припадник Комесаријата. Добитник је награде „Капетан Миша Анастасијевић“ која се додељује најуспешнијим појединцима.

Председник Руске Федерације Владимир Путин одликовао је Александра Вулина високим одликовањем - Орденом "Пријатељства" за велики лични допринос у развоју и унапређењу сарадње Безбедносно-информативне агенције Србије и Спољне обавештајне службе Русије (СВР) у области обезбеђивања државне безбедности и заштите националних интереса Србије и Русије и за континуиране напоре на свеобухватном развоју руско-српских односа. Вулина су одликовали и директори Спољне обавештајне службе (СВР) Сергеј Наришкин и Федералне службе безбедности Александар Бортников. Због изузетног професионалног и личног доприноса унапређењу односа између Србије и Русије Спољна обавештајна служба одликовала га је Медаљом за сарадњу, а Орден за изузетан професионализам и допринос сарадњи српске и руске службе Вулин је добио од Федералне службе безбедности Русије. Руска Федерација је Александру Вулину доделила медаљу за лични допринос у организацији Војне параде у Москви поводом обележавања 75. годишњице победе у Другом светском рату, а одликован је и орденом за заслуге у унапређењу сарадње Србије и Русије у области одбране. Министар одбране Републике Белорусије, генерал потпуковник А.А. Равков уручио му је Спомен медаљу поводом 100 година оружаних снага Републике Белорусије.

Александар Вулин добитник је многобројних награда и повеља које градови и општине широм Србије и Републике Српске додељују личностима за посебне заслуге. Од Општине Горњи Милановац добио је златну медаљу "Таковски устанак" за изузетан допринос и резултате у досадашњем раду за Србију и њене грађане. Град Источно Сарајево уручило му је, поводом тридесет година постојања, специјално признање - Грб града, а град Бања Лука - Златни грб града. Проглашен је за почасног грађанина Витине, Лепосавића, Зубиног Потока и Косовске Митровице. Проглашен је и за почасног грађанина Општине Рибник у Републици Српској.

Ожењен је Наташом и отац је два сина, Сергеја и Олега.

АДРИЈАНА МЕСАРОВИЋ БИОГРАФИЈА

Рођена је у Новом Саду 1981. године, где и данас живи. Основно, средње и високо образовање завршила је и стекла у свом родном граду, у Новом Саду. Након завршене гимназије у Новом Саду, стекла је звање мастер економије, а своје професионално усмерење посветила је раду у области банкарства, финансија, рачуноводства, пореске политике, економије, финансијског реструктурирања и консолидације пословања у предузећима са приватним капиталом и јавним предузећима.

Десетогодишњу каријеру у банкарском сектору започела је 2008. године, најпре као асистент менаџер за пројектно финансирање и документарне послове са великим клијентима у Одељењу за девизне аранжмане у Дирекцији за пословне аранжмане у Сектору за корпоративно банкарство, а затим као асистент менаџер односа са корпоративним клијентима у Одељењу за динарске аранжмане у Дирекцији за пословне аранжмане у Сектору за корпоративно банкарство. Са стажом на радном месту сарадника у Одељењу за велика предузећа у Сектору за рад са привредом започиње 2010. године.

Као виши самостални стручни сарадник у Одељењу за велика предузећа, у Сектору за рад са привредом радила је дужи временски период, након чега је постављена за шефа истог Одељења. Том приликом обављала је све банкарске послове у вези са великим клијентима, као и све друге послове из делокруга рада Сектора, према утврђеним процедурама банке, те Народне банке Србије. Била је члан више стручних тела и радних група у вези са реализацијом пројеката у креирању нових банкарских производа и њихову измену, вршила контролу спровођења пословне политике, радила на сачињавању интерних упутстава и процедура за рад. Рад се заснивао и на уској сарадњи и извештавању Народне банке Србије.

Поред наведеног, као помоћник повереника банке, провела је пет година на пословима спровођења стечајног поступка над банком. Сарадња са министарствима Републике Србије за ресор финансија и ресор привреде била је саставни део делокруга рада. Вишегодишње искуство има у раду на финансијској консолидацији привредних друштава. Поседује велико искуство и у области сачињавања бизнис, инвестиционих и пословних планова и планова финансијске консолидације предузећа.

Двогодишње искуство има у изради извешатаја економско – финансијског вештачења за потребе вођења судских поступака пред привредним и основним судовима, као и другим поступцима медијације и дужничко – поверилачких поравнања.

2014. године била је део Радне групе Града Новог Сада која је радила на стручним пословима санације и финансијске консолидације више градских јавно комуналних предузећа.

2018. године постављена је на место помоћника градоначелника Новог Сада за област финансија, где се у највећој мери бавила пројектима привлачења инвестиција, координирања између Града Новог Сада и других домаћих и страних компанија, пројектима јавно – приватног партнерства и консолидацијом јавних и јавно комуналних градских предузећа. Као руководилац Тима за инвестиције Града Новог Сада испред Града водила је два поступка јавно – приватног партнерства са елементима концесије, чија реализација је у току, а након закључења јавних уговора са приватним партнерима.

Део је радног тела Градоначелника за реализацију поступка реконструкције објекта Спортског и пословног центра Војводина, као и пројекта од посебног значаја, пројекта изградње новог моста – обилазнице око Новог Сада. Члан је Радне групе Града Новог Сада за имплементацију Smart city.

Била је учесник више различитих конференција и панела на тему реализације пројеката јавно – приватног партнерства у Републици Србији.

Током пуних 16 година радног искуства, како у приватном сектору и сектору банкарства, тако и у јавном сектору Града Новог Сада, стекла је значајно искуство у области економије и финансија, као и у процедурама неопходним за реализацију најзначајнијих инфраструктурних пројеката.

На функцију члана Градског већа Града Новог Сада за област буџета, финансија и инвестиција изабрана је у септембру 2020. године, коју обавља до данашњег дана.

Решењем Владе Републике Србије од априла 2018. године, именована је на место председника Управног одбора Агенције за лиценцирање стечајних управника.

Биографија др Александра Мартиновића

Рођен је 1976. године у Славонском Броду, у Републици Хрватској.

На Правном факултету у Новом Саду дипломирао је 1999. године, са просечном оценом 9,38. На истом факултету магистрирао је 2003. године, одбранивши магистарски рад „Појам управе у српској правној науци”, а 2011. године одбранио је и докторску дисертацију „Однос владе и управе – с посебним освртом на српско и немачко право”.

Политичким радом почео је да се бави 1997. године, као члан Српске радикалне странке. Од 2012. године члан је Српске напредне странке. Члан је Председништва и Главног одбора Српске напредне странке.

За народног посланика у Народној скупштини Републике Србије биран је шест пута: 2007, 2008, 2014, 2016, 2020. и 2022. године. Током вршења функције народног посланика обављао је дужност заменика председника посланичке групе Српске радикалне странке, заменика председника посланичке групе Српске напредне странке, као и председника посланичке групе Српске напредне странке.

Такође, био је члан и председник више одбора Народне скупштине Републике Србије.

Од октобра 2022. године обавља функцију министра државне управе и локалне самоуправе.

Ожењен, отац једног сина и две кћерке.

ГОРАН ВЕСИЋ БИОГРАФИЈА

Рођен је 1969. године у Крушевцу, а одрастао у Марибору (Словенија) и Краљеву. Основну школу и Гимназију завршио у Краљеву, а дипломирао на Правном факултету у Београду. Стажиста Европске фондације Роберт Шуман у Европској комисији и Европском парламенту 1999. године.

Од фебруара до септембра 1997. године био је члан Извршног одбора Скупштине града Београда, а од 1996. до 2000. године одборник Скупштине града Београда. Дужност народног посланика у Народној скупштини Републике Србије обављао од 2000. до 2003. године. У периоду од 2001. до 2002. године био је на функцији председника Административног одбора и заменика председника Одбора за одбрану и безбедност Народне скупштине Републике Србије. Од 2001. до 2003. године био је саветник савезног министра унутрашњих послова СР Југославије и саветник министра одбране Државне заједнице Србија и Црна Гора од 2003. до 2004. године. Члан Комисије за поделу војне имовине између Србије и Црне Горе у периоду 2003. до 2004. године. Биран је за одборника Скупштине градске општине Врачар 2004. године. Влада Републике Србије поставила га је за секретара Привременог органа града Београда у новембра 2013. године. За одборника Скупштине града Београда биран на изборима одржаним 1996, 2014, 2018. и 2022. године. Од 2014 - 2018. године био је градски менаџер Града Београда, а од 2018 – 2022. године обављао је функцију заменика градоначелника Града Београда. На изборима за Народну скупштину 2022. године изабран за народног посланика. Од 2022. године обавља функцију министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре у Влади Републике Србије.

Од 1985 - 1988. године радио је као новинар листа „Ибарске новости“ из Краљева и уредник омладинског програма на Радио Краљеву. 1988 - 1989. године док је био на одслужењу војног рока радио је у војном ваздухопловном листу „Крила армије“. Од 1990. до 1994. године био је новинар листа „Демократија“ и заменик главног и одговорног уредника листа „Студент“ од 1992. до 1993. године.

Био је председник Организационог одбора X Београдског маратона 1997. године и XXVII Београдског маратона 2014. године као и председник Почасног одбора XXXV Београдског маратона 2022. године. Био је председник Почасног одбора завршног кошаркашког турнира Евролиге у Београду 2022. године. Од 2014-2022. године председник је Организационог одбора Београдског џез фестивала.

Заштиту националног идентитета сматра посебно важним за сваког политичара па је тако иницирао доношење одлуке Скупштине града Београда о попусту на плаћање фирмарине од пет одсто за сва правна лица која у натпису фирме користе ћирилицу. На његов предлог Београд је добио споменике Бориславу Пекићу, деспоту Стефану Лазаревићу и Александру Дероку а у току је израда споменика Бранку Пешићу, Милошу Црњанском, Меши Селимовићу, Јовану Јовановићу Змају, Васку Попи и америчком председнику Вудро Вилсону. Донео је

одлуку да Београд прихвати донацију из Руске федерације и постави споменик последњем руском цару Николају Романову. На његов предлог улице у Београду добили су Благоје Јововић, краљица Драга Обреновић, кнез Павле Карађорђевић, кнегиња Јулија Обреновић, принцеза Оливера, амерички председник Вудро Вилсон, бивши амерички амбасадор у Београду Џон Кенан, мајор Александар Мишић, Коча Поповић, Пеко Дапчевић, совјетски маршал Фјодор Толбухин и совјетски генерал Владимир Жданов, византијски цареви Јустинијан и Иракије. Посебно је поносан на своју улогу у реконструкцији Савског трга и постављању споменика Стефану Немањи на предлог председника Републике Србије Александра Вучића. На његов предлог град Београд и Библиотека града Београда установили су награду Београдски победник за најбољи роман написан на српском језику и награду „Душан Радовић“ за најбоље дело дечије књижевности а град Београд је Награду града Београда, највише признање наше престонице, назвао Награда града Београда „деспот Стефан Лазаревић“. Скупштина града Београда је на предлог Горана Весића песму „Химна Београду“ песника Танасија Младеновића и композитора Миховила Логара прогласила званичном песмом града Београда. Изабран је за почасног члана Удружења књижевника Србије на предлог књижевника Милована Витезовића. Иницијатор оснивања Фондације за децу и омладину Београда „Гнездо“ и Фондације за младе таленте града Београда.

Председник Организационог одбора манифестације „Дани слободе“ од 2018. до 2022. године, у оквиру које се, на иницијативу Горана Весића, први пут почело са заједничким прослављањем 20. октобра када је Београд ослобођен у Другом светском рату и 1. новембра када је Београд ослобођен у Првом светском рату.

Уредник српског издања књиге бившег америчког председника Барака Обаме „Смелост наде“ 2008. године. Редовни колумниста дневног листа „Политика“. Објавио је три књиге, два уџбеника, једну брошуру и сценариста је једне телевизијске серије. Књига о Београду која је објављена 2019. године, издата у два издања и преведена на енглески, руски и кинески језик. „Књига о Београду 2“ објављена је 2022. године и преведена је на енглески језик и кинески језик. Књигу „Варош београдска“ издао је 2021. године а „Водич за политичку комуникацију са бирачима“ у издању Фондације за српски народ и државу објавио је 2021. године. По његовој Књизи о Београду од 2021-2023. године снимљене су три сезоне документарне ТВ серије „Београдске приче“ чији је Весић сценариста. Коаутор је са групом професора са Универзитета у Марибору уџбеника „Дигитална трансформација, пословање и маркетинг“ који је издат на Универзитету у Марибору 2023. године на словеначком и енглеском језику. Коаутор, заједно са професорима Михом Маричем и Гораном Арсенијевићем, са Универзитета у Марибору уџбеника „Дигитални политички маркетинг“ који је 2024. године издала британска издавачка кућа Пирсон (Pearson) на српском, словеначком и енглеском језику.

Био је председник Управног одбора ЈКП „Градско зеленило“ од 1997. до 1999. године, Управног одбора ЈКП „Градске пијаци“ од 2000. до 2002. године, Управног одбора ЈП „Ада Циганлија“ од

2002. до 2006. године. Члан Управног одбора брокерско-дилерског друштва „АБ Инвест“ био је од 1997. до 2000. године, члан Надзорног одбора компаније Југословенско речно бродарство од 2001. до 2005. године и члан Управног одбора Привредне коморе Београда од 2013-2014. године. За члана Управног одбора Фонда за развој Републике Србије изабран је 2022. године.

Извршни директор компаније Wireless media д.о.о. од 2004. до 2008. година. Члан Одбора саветника компаније International communication partners од 2008. до 2014. године.

Добитник Светосавске награде 2018. године за допринос науци и образовању у Републици Србији.

Потпредседник Комисије за Меморијални центар „Старо Сајмиште“ у периоду од 2014. до 2018. године и један од писаца Закона о меморијалном центру Старо сајмиште. На предлог Горана Весића је Скупштина града Београда утврдила 10. мај као Дан сећања на жртве Холокауста у Београду. Иницијатор сарадње Историјског архива Београда и Светског меморијалног центра Холокауста „Јад Вашем“ и Меморијалног музеја Холокауста из Вашингтона у оквиру које су копије докумената о београдским Јеврејима убијеним у холокаусту током нацистичке окупације Београда од 1941-1944. године предате музејима у Јад Вашему и Вашингтону. Добитник у 2018. години Повеље „Јозеф Жамбоки дарује грађанима Београда и Србије“, коју додељују Кнесет, парламент Израела, и Министарство иностраних послова Израела за изузетан допринос јачању међудржавних односа и културних веза две земље.

Члан је Председништва и Главног одбора Српске напредне странке.

Дубравка Ђедовић Хандановић

Рођена је 1978. године у Београду. Дипломирала је банкарство и финансије на Економском факултету у Београду, а магистрирала финансије и менаџмент на SDA Bocconi универзитету у Милану и UCLA Андерсон школи менаџмента у Лос Анђелесу.

Објавила је неколико научних радова на тему јавно-приватних партнерстава и пројектног финансирања у сарадњи са Универзитетом у Београду и била је гост предавач на мастер студијама University College London, као и на Економском факултету у Београду.

На дужност министарке рударства и енергетике у Влади Републике Србије први пут је ступила 26. октобра 2022. године.

На позицију министра рударства и енергетике дошла је са места члана Извршног одбора НЛБ Комерцијалне банке где је била задужена за корпоративно и инвестиционо банкарство. Значајан део каријере провела је на позицији директорке Регионалног представништва Европске инвестиционе банке (ЕИБ) за Западни Балкан (2016-2021), највеће мултилатералне финансијске институције на свету и једног од највећих кредитора земаља Западног Балкана.

У Владу Републике Србије донела је богато дводеценијско међународно искуство финансирања великих корпорација, инвестиција и пројеката из области енергетике, транспорта, телекомуникација, иновација и других индустрија, али и искуство у финансирању малих и средњих предузећа, која су стуб националне привреде.

Пре доласка на функцију ЕИБ-а у Београду, била је у седишту ЕИБ-а у Луксембургу менаџер за Србију, Северну Македонију и Албанију, али и задужена за пројекте јавно-приватног партнерства и пројектна финансирања укључујући Ирску, Француску, Велику Британију и земље Бенелукса, када је и награђена од стране Project Finance magazine за Европску трансакцију године у авио-сектору 2013. године.

Француско српска привредна комора дала јој признање за допринос у унапређењу француско-српских економских односа, Лидером одрживе енергетике је проглашена 2023. године од стране организације WISE Србија, док је Универзитет SDA Bocconi уврстио међу 99 најистанутијих жена које мењају будућност, а које су студирале на том универзитету.

Пре каријере у банкарству, радила је у медијима и комуникацијама, када је добила признање за извештавање са ратишта у Авганистану 2001. године од Националне академије за телевизију, уметност и науку САД-а.

Говори енглески, француски, италијански и руски језик

Удата, мајка Душке и Милана.

ТОМИСЛАВ МОМИРОВИЋ БИОГРАФИЈА

Рођен је 1983. године у Београду. Основну и средњу школу завршио је у Београду. Дипломирао је на Правном факултету Универзитета у Београду, где је био студент-продекан, члан Савета факултета и члан Савета Универзитета у Београду.

Богато искуство у приватном сектору стекао је на руководећим позицијама, унапређујући пословање, уводећи иновације и креирајући инвестиционе прилике, уз константан рад на јачању матичног привредног сектора. Од отварања нових радних места до заштите нормалног функционисања у условима глобалне пандемије, био је спреман да уложи велику енергију у ширење привредних активности ради генерисања стабилног развоја Републике Србије.

На лични позив председника Србије Александра Вучића, из приватног сектора прелази у државни, на дужност министра грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре у Влади Републике Србије од 2020. године. У периоду од 2020. до 2022. формирао је ефикасан тим, који је у условима глобалне епидемије короне и огромних политичких нестабилности на истоку Европе, обезбедио стабилно извођење највећих инфраструктурних радова у историји Србије.

Добитник је признања – Јунске награде општине Ивањица за допринос изградњи локалне инфраструктуре, златне медаље „Таковски устанак” за изузетан допринос у развоју инфраструктуре у општини Горњи Милановац, Повеље захвалности општине Кучево за допринос изградњи инфраструктурних пројеката, Плакете са златним амблемом за велики допринос реализацији капиталних пројеката на територији општине Врњачка Бања, као и Плакете захвалности општине Варварин, као друштвеног признања за изузетна достигнућа и резултате остварене у раду ове општине.

Од стране председника Републике Србије Александра Вучића, на Дан државности, одликован је “Златном медаљом за заслуге”, за нарочите заслуге за Републику Србију и њене грађане у привредној делатности, посебно у области трговине. Одликовање је добио за допринос склапању Уговора о слободној трговини са НР Кином, што се сматра огромном шансом и снагом Србије у будућности.

Члан је Председништва Српске напредне странке.

Течно говори енглески језик.

Ожењен, отац троје деце.

БИОГРАФИЈА

Маја Поповић

Датум рођења: 17. март 1972. године у Београду

Држављанство: Српско

Образовање:

- Основну школу „Сава Ковачевић“ (садашња „Јован Миодраговић“) завршила је у Београду
- Средњу школу завршила у Шпанији – на енглеском колеџу *Baleares International School*, где се настава одржавала на шпанском и енглеском језику, где је била ђак генерације
- Правни факултет у Београду уписала је 1989. године и исти завршила у року, у 21. години. Те године била је најмлађи свршени студент на Правном факултету у Београду
- Правосудни испит положила је 1996. године у Министарству правде Републике Србије
- Дипломске академске студије Мастер на Правном факултету у Новом Саду завршила је са просечном оценом 9.80 и стекла стручно звање Дипломирани правник – Мастер

Радно искуство:

- Од 1994. до 1995. године радила је као адвокатски приправник у адвокатској канцеларији Весне Кушић, након чега је до 1998. године радила као судијски приправник и судијски сарадник у Окружном суду у Београду
- Маја 1998. године, у својој 26. години, изабрана је за судију Првог општинског суда у Београду, као најмлађи судија икада изабран у нашој

земљи. Поступала је као истражни судија и као председник већа у грађанском одељењу

- Од 2000. до 2012. године радила је као адвокат у сопственој адвокатској канцеларији. Заступала је правна и физичка лица у свим материјама пред редовним и трговинским судовима, у кривичним, трговинским, грађанским и ванпарничним предметима. Бранила је окривљене у предметима високотехнолошког криминала, као и у предметима пред Посебним одељењем Вишег суда у Београду за организовани криминал

- Од 2012. до 2014. године била је запослена у Градском заводу за хитну медицинску помоћ, као помоћник директора за немедицинске послове

- Од октобра 2014. године била је запослена у Безбедносно – информативној агенцији, где је била распоређена у управи за међународну сарадњу – одељење за контакте са страним безбедносно – обавештајним службама и институцијама – групе Америка и Европа, као главни инспектор. Након тога је распоређена у Управу за људске ресурсе, системско правне, имовинске и стамбене послове, на место начелника одељења за системско правне, нормативне, имовинско правне и стамбене односе

- Од августа 2015. године распоређена је на место шефа Кабинета директора Безбедносно-информативне агенције

- Од фебруара 2018. године на место саветника директора Безбедносно-информативне агенције

- Од октобра 2020. године је распоређена на место специјалног саветника директора Безбедносно-информативне агенције

- 28. октобра 2020. године министар правде у Влади Републике Србије (у два мандата)

Знање страних језика:

Говори енглески, шпански, италијански и француски језик.

Положила је TOEFL испит знања енглеског језика – највиши ниво знања енглеског језика за особе са неенглеског говорног подручја.

Удата је и мајка двоје деце.

Биографија

Име и презиме
Датум рођења

Јелена Жарић Ковачевић
02. мај 1981.

Образовање:

- Основна школа „Вук Караџић“ Ниш
- Средња школа - Општа гимназија „9. мај“ Ниш,
- Правни факултет Универзитета у Нишу – Дипломирани правник;
- Правни факултет Универзитета у Нишу – Мастер правних наука;
- Положила правосудни испит код Министарства правде Републике Србије

Радно искуство:

- 2009. – 2011.** Адвокатски приправник;
- 2011.** и даље Адвокат (Од 2012. године у статусу мировања)
- 2012. – 2016.** Заменик секретара Скупштине града Ниша;
- 2016.** Председник градске изборне комисије Ниш;
- 2016. – 2020.** Народни посланик;
- 2020. – 2022.** Народни посланик – Председник Одбора за уставна питања и законодавство Народне Скупштине; Одборник у Скупштини градске општине Црвени Крст – Ниш;
- 2022. – 2024.** Народни посланик - Председник Одбора за уставна питања и законодавство Народне Скупштине; Одборник у Скупштини градске општине Црвени Крст – Ниш;

Знање страних језика – говори енглески језик.

Удата.

БИОГРАФИЈА ТОМИСЛАВ ЖИГМАНОВ

Рођен је 1967. године у Таванкуту. Дипломирао је филозофију у Новом Саду. Живи и ради у Суботици.

Друштвено је активан од 1990. године. Био је члан уредништва суботичког двонедељника „Жиг“ од 1994. до 1996. године, заменик главног уредника од 1996. до 1997, а 1998. главни и одговорни уредник овог листа.

У периоду од 1997. до 1998. године био је координатор за програме едукација за цивилно друштво при Отвореном универзитету у Суботици. Носилац је изградње неколико најважнијих хрватских институција у Суботици: први главни и одговорни уредник програма на хрватском језику Радио Суботице од 1998. до 2000. године, један је од иницијатора, покретача, као и први председник Управног одбора НИУ Хрватска ријеч од 2002. до 2004. године, као и први равнатељ Завода за културу војвођанских Хрвата од 2008. године.

Предаје повијест филозофије на Теолошко-катехетском институту Суботичке бискупије, а као гостујући предавач одржао је десетак предавања на високошколским установама у земљи и Хрватској.

Пише песме, рефлексивну прозу, есеје, научне и филозофске радове. Аутор је шеснаест књига из наведених подручја, од којих је неколико и награђено. Редовно прати мањинску и интернетничку проблематику, у оквиру чега пише и о проблематици положаја хрватске мањине у Војводини. Учествовао је на тридесетак филозофских и научних симпозијума, конференција и скупова. Радови су му превођени на енглески, немачки, мађарски, румунски, бугарски и русински језик.

Председник је Демократског савеза Хрвата у Војводини од 2015. године.

Био је народни посланик у Народној скупштини у мандату од 2016. до 2020. године.

Након парламентарних избора у октобру 2022 године изабран је за министра за људска и мањинска права и друштвени дијалог у Влади Републике Србије

БРАТИСЛАВ ГАШИЋ БИОГРАФИЈА

Братислав Гашић рођен је 30.06.1967. године у радничкој породици од оца Радоја и мајке Мирјане.

Образовање:

Завршио је Основну школу „Јован Јовановић Змај“ у Крушевцу.

Средње школско образовање стекао је у Образовном центру „Боса Цветић“ и стекао диплому грађевинског техничара.

Звање дипломирани економиста стекао је на Економском факултету Универзитета у Нишу.

Професионално искуство:

Од 1989. године бави се приватним предузетништвом, прво као власник приватног предузећа „Сантос“, а касније као сувласник мешовитог грчко-српског предузећа „Saco d.o.o.“.

Више година је живео и радио у Грчкој, а био је сувласник познатог српског бренда „Гранд кафа“.

Био је народни посланик на листи Српске напредне странке до августа 2012. године.

Од марта 2013. године до децембра 2013. године председник Управног одбора ЈП „Србијагас“. Од јуна 2012. године до априла 2014. године градоначелник града Крушевца.

Од априла 2014. године до фебруара 2016. године министар одбране у Влади Републике Србије.

Од 29. маја 2017. до 26. октобра 2022. године директор Безбедносно-информативне агенције Владе Републике Србије.

Од 26. октобра 2022. године именован на функцију Министра унутрашњих послова Владе Републике Србије

Остало:

Служио војни рок 1985-1986. године - ВЕС возач у роду инжењерије у Белој Цркви и Бачкој Тополи. Истакнути спортски радник.

1990-их година члан Скупштине и Управног одбора Одбојкашког Савеза Југославије.

Више пута у Управном одбору Фудбалског клуба „Напредак“ Крушевац.

Био је власник женског одбојкашког клуба „Крушевац Сантос“ Прва Б лига.

Обављао је дужност директора школе фудбала ФК „Напредак“ у трајању од четири године.

Политичко ангажовање:

До оснивања Српске напредне странке није био политички ангажован, нити је био члан друге политичке странке.

Један је од оснивача Српске напредне странке.

Од 2009. године је у председништву Српске напредне странке.

Био је председник Општинског одбора Српске напредне странке Крушевац и председник Окружног одбора Српске напредне странке за Расински округ.

Биран је за народног посланика Народне скупштине Републике Србије.

У периоду од 2012. до 2016. године један од потпредседника Српске напредне странке. Именовањем на место директора Безбедносно-информативне агенције 29. маја 2017. године, замрзао је чланство на свим функцијама у Српској напредној странци.

Признања:

1998. године од града Крушевца проглашен је за менаџера године града Крушевца.
Децембра 2012. године Управни одбор НАЛЕД-а доделио му је специјално признање за остварене реформе у градској администрацији и допринос унапређењу привредног амбијента.
2012. године добитник одликовања „Капетан Миша Анастасијевић“ као личност године града Крушевца од стране Привредне коморе Крушевац и „Media Inventa“.
2013. године проглашен за личност године Расинског Управног одбора од стране Привредне коморе Србије и „Media Inventa“.
Добитник Видовданске награде града Крушевца за 2014. годину.
2014. године добио је Златни грб општине Брус, највише признање за допринос у развоју општине.
Добитник Плакете општине Варварин за пожртвованост у помоћи и санирању последица поплава.
Добитник Повеље са златном плакетом општине Крупањ, за остварена достигнућа од изузетног друштвеног значаја за свестрани развој општине Крупањ.
Добитник признања „Евро корак“, за допринос развоја града Пирота.
Добитник Повеље општине Мали Зворник, као признање за помоћ при санирању последица од поплава.
Добитник Захвалнице града Ужица, за лично ангажовање и ангажовање Министарства одбране и припадника Војске Србије у отклањању последица елементарних непогода и ванредних ситуација у Ужицу.
Добитник Специјалног признања општине Обреновац за изузетно учешће у спасавању и евакуацији становништва, као и помоћи у санацији од поплава.
Добитник Повеље Почасни грађанин општина Трстеник (2019), Акесандровац (2021), Варварин, Ћићевац (2023) и нишке градске општине Црвени Крст, за изузетан допринос развоју ових општина.
Одликован Орденом Његоша првог реда, за признати јавни рад и личне резултате, заслуге у међународној сарадњи, као и допринос у развоју и јачању свеукупних односа између Републике Српске и Србије.

Носилац више одликовања Српске православне цркве:

Орден краља Милутина (као велики ктитор Српске православне цркве),
Орден Светог Саве Другог реда,
Орден Светог Симеона Мироточивог,
Орден Преподобног Прохора Пчињског.

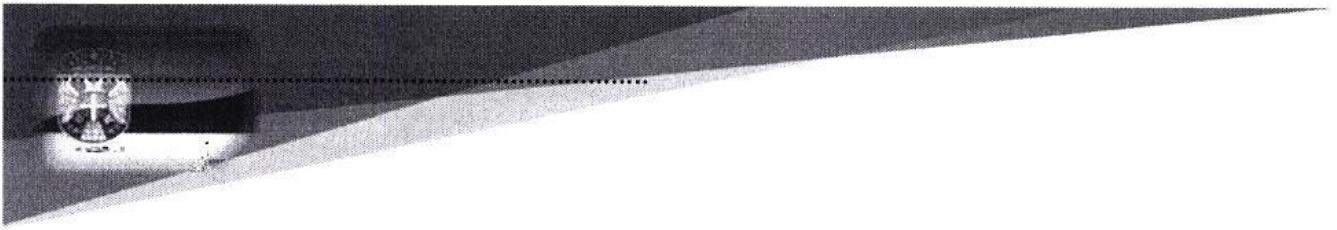
Језици:

Говори грчки и енглески језик.

Брачно стање:

Са супругом Иреном са којом је у дугогодишњем браку, има три сина Владана, Милана и Николу и четири унука Давида, Матију, Видака и Адама.

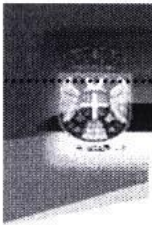

Марко Ђурић

САЖЕТАК

- Досадашњи амбасадор Србије у Сједињеним Америчким Државама где је оснажио српско дипломатско присуство, инфраструктурне услове дипломатске мисије, систематски организовао српску дијаспору, иницирао оснивање Америчко-српског пословног савета и вишеструко увећао број чланова српског кокуса у Конгресу САД.
- Истовремено амбасадор на нерезиденцијалној основи у Суринаму, Антигви и Барбуди, Колумбији и Федерацији Св. Китса и Невиса, посматрач при Асоцијацији држава Кариба и представник Србије при Карипској заједници.
- Претходно, као најмлађи саветник председника Србије руководио спољнополитичким тимом у Председништву и реализовао политичку, дипломатску и протоколарну припрему сусрета председника са 49 шефова држава и влада. Учествовао у спровођењу и креирању спољнополитичке агенде Србије и у представљању Србије на више заседања Уједињених Нација, Афричке уније, координацији српског председавања Процесом за сарадњу у Југоисточној Европи.
- Шеф преговарачког тима Србије за Поглавље 35 у процесу приступних преговора Србије и ЕУ. Више десетина пута делегат на седницама Савета безбедности и Генералне скупштине УН.
- Директор Канцеларије за Косово и Метохију од 2014. до 2020. године. Руководио креирањем и спровођењем државне политике Републике Србије у најсложенијим политичким и безбедносним условима на подручју АП Косово и Метохија;
  - Предводио тим који је изградио и капитално реконструисао 2470 кућа и станова за Србе и друге грађане Србије на КиМ - интерно расељене,

повратнике и социјално угрожене, и у потпуности или делимично реконструисао 45 цркава, манастира и других сакралних објеката Српске православне цркве. Иницирао и спровео низ капиталних пројеката од значаја за интересе Србије на КиМ, попут у свету јединственог повратничког насеља „Сунчана долина“, Туристичко-здравственог комплекса „Рајска Бања“ у Бањској, новог породилишта у Пасјану, више нових домова здравља, вртића, школа.

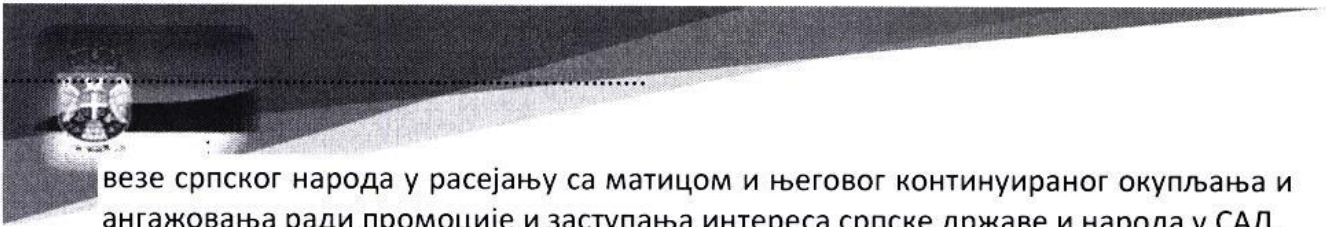
- Као шеф преговарачког тима Србије у дијалогу са Привременим институцијама самоуправе у Приштини од 2012. до 2020. године предводио делегације Србије на укупно 221 рунди бриселских преговора.
  - **Председавао Одбором за спровођење Првог споразума о нормализацији односа између Београда и Приштине у ком је креирао и дефинисао појам и концепт Заједнице српских општина.**
- **Један од оснивача Српске напредне странке, актуелни потпредседник Главног одбора странке (у трећем мандату).**
- Дипломирани правник, течно говори енглески и хебрејски језик, служи се француским и руским језиком.
- Ожењен, отац три ћерке.
- Истрчао Берлински маратон 2019. године.
- Осмислио и кодизајнирао амблем који је данас у Србији општеприхваћено обележје Дана примирја у Првом светском рату - **Наталијина рамонда.**

ПРОФЕСИОНАЛНО ИСКУСТВО

Спољни послови и дипломатија

- **2020-2024. изванредни и опуномоћени амбасадор Републике Србије у Сједињеним Америчким Државама.**

Уз подршку председника Републике и Владе, поставио основе за нови степен билатералних односа Србије и САД, и обновио српско дипломатско присуство у САД, укључујући инфраструктурне услове за обављање дипломатске мисије. Постао први српски амбасадор на нерезиденцијалној основи у Колумбији и, по први пут, у Суринаму, Антигви и Барбуди и Федерацији Св. Китса и Невиса. Обављао дужност посматрача при Асоцијацији држава Кариба, сталног посматрача при Организацији америчких држава, и опуномоћеног представника Републике Србије при Карипској заједници и заједничком тржишту. Иницирао оснивање Америчко-српског пословног савета, и био члан управног одбора Извршног савета за дипломатију у Вашингтону. Вишеструко увећао број чланова српског Кокуса у Конгресу САД. Први пут у историји дипломатског присуства Србије у САД организовао окупљање српске дијаспоре креирањем стратешке платформе „Јачање веза“ са циљем обнављања

везе српског народа у расејању са матицом и његовог континуираног окупљања и ангажовања ради промоције и заступања интереса српске државе и народа у САД.

➤ **2012-2014. саветник председника Републике Србије за спољне послове**

Као до сада најмлађи саветник председника Републике руководио спољнополитичким тимом у Председништву. Током трајања мандата са успехом реализовао политичку, дипломатску и протоколарну припрему сусрета председника Републике са 49 шефова држава и влада. У тесној сарадњи са председником Републике и министром спољних послова током три године учествовао у спровођењу и креирању краткорочне, средњорочне и дугорочне спољнополитичке агенде Србије. У име и за рачун председника Републике свакодневно остваривао сусрете, комуникацију и сарадњу на решавању билатералних и мултилатералних питања са дипломатским представницима свих држава и међународних организација акредитованих у Београду. Одржавао свакодневне личне контакте и сарадњу са саветницима и најближим сарадницима шефова држава и влада широм света у питањима од значаја за српску страну. Учествовао у представљању Републике Србије на више заседања Генералне скупштине УН, седницама Савета безбедности УН, Афричке уније, координацији српског председавања Процесом за сарадњу у Југоисточној Европи, Брдо-Бриони процеса, отварању преговора између Србије и ЕУ и већег броја других регионалних организација и иницијатива. Коаутор и аутор теза за излагање високих представника Србије на већем броју значајних међународних скупова.

- **Шеф преговарачког тима Србије за Поглавље 35** у процесу приступних преговора Србије и ЕУ.

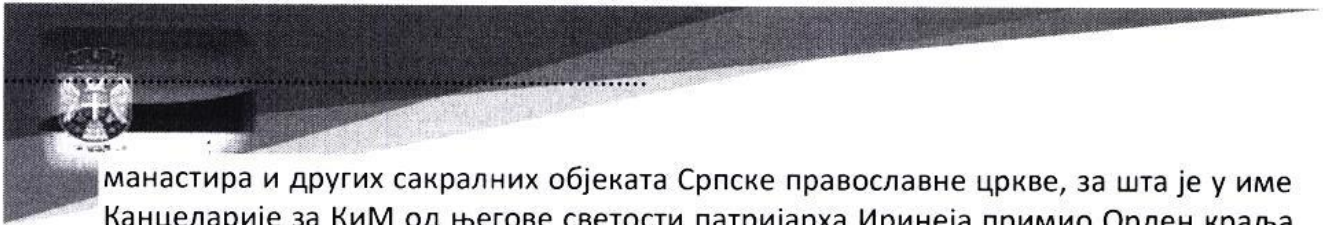
- Више десетина пута делегат на седницама Савета безбедности и Генералне скупштине УН.

- Осмислио и кодизајнирао амблем који је данас у Србији општеприхваћено обележје Дана примирја у Првом светском рату - **Наталијина рамонда**.

Косово и Метохија

➤ **2014-2020. директор Канцеларије за Косово и Метохију.**

Најдуже од успостављања Канцеларије, руководио органом чија је надлежност да креира и спроводи државну политику и стара се о обављању свих послова Републике Србије у најсложенијим политичким и безбедносним условима на подручју АП Косово и Метохија. Руководио тимом који је изградио и капитално реконструисао 2470 кућа и станова за Србе и друге грађане Србије на КиМ - интерно расељене, повратнике и социјално угрожене и који је у сарадњи са Епархијом рашко-призренском у потпуности или делимично реконструисао 45 црква,

манастира и других сакралних објеката Српске православне цркве, за шта је у име Канцеларије за КиМ од његове светости патријарха Иринеја примио Орден краља Милутина, једно од највиших црквених одликовања. Иницирао и спровео низ капиталних пројеката од значаја за интересе Србије на КиМ, попут у свету јединственог повратничког насеља „Сунчана долина“, Туристичко-здравственог комплекса „Рајска Бања“ у Бањској, новог породилишта у Пасјану, више нових домова здравља, вртића, школа. Током трајања мандата боравио на КиМ више од 150 пута ради разговора са грађанима, решавања проблема и достављања хуманитарне и других видова помоћи у име Републике Србије. Противправно брутално хапшен и пребијан током извршења задатака од стране специјалних снага лојалних Приштини. Шеф радне групе Владе Србије за унутрашњи дијалог о решавању питања КиМ у оквиру чега председавао на више од 40 округлих столова о овој теми, на којима су учешће узели најеминентнији домаћи стручњаци из различитих области, као и представници еснафа и друштвених група. У септембру 2020. био члан државне делегације Србије на преговорима Београда и Приштине у Вашингтону. Учествовао у састанцима на врху и представљању државне позиције Србије по питању КиМ са руководством НР Кине, Руске Федерације, Немачке, Француске, итд. Заједно са председником Републике Александром Вучићем присуствовао првом билатералном сусрету лидера Србије и САД у Белој кући после две деценије.

➤ **2012-2020. Шеф преговарачког тима Србије у дијалогу са Привременим институцијама самоуправе у Приштини**

Предводио делегације Србије на укупно 221 рунди бриселских преговора са представницима ПИС у Приштини, уз учешће ЕУ и других актера. Активни учесник и одговоран за политичку и техничку припрему готово свих састанака и преговора везаних за ову тему на високом нивоу у наведеном периоду.

- Шеф Одбора за спровођење Првог споразума о нормализацији односа између Београда и Приштине.

- Као део тима Председника и Владе Србије, аутор појма и концепта **Заједнице српских општина** који је постао саставни део Првог споразума.

Политичи ангажман – Српска напредна странка

- 2008. године међу оснивачима Српске напредне странке;
- Пријем грађана у првим просторијама странке у Чика Љубиној улици у Београду, политички активизам (учешће у акцијама, штандовима, лепљењу страначких плаката). Као апсолвент Правног факултета у Београду, заједно са Николом Селаковићем, аутор Правно-политичке анализе нацрта Статута АП Војводине. Члан Правног савета СНС, Члан Савета за међународну сарадњу;

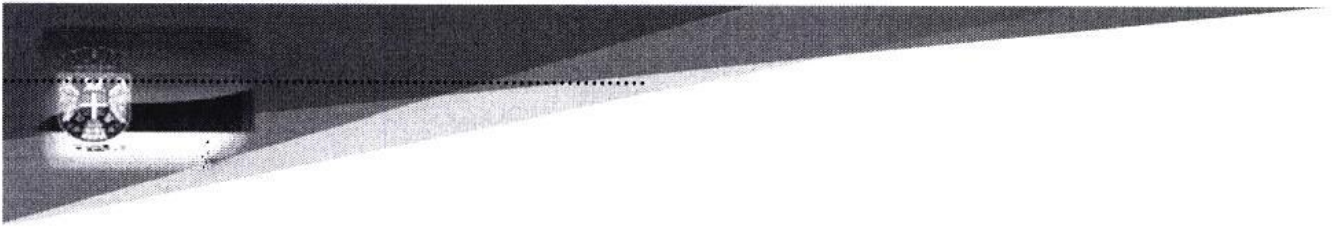
- 2009-2012. одржао више од 100 редовних недељних конференција за медије Српске напредне странке, које припремао у сарадњи са замеником председника странке, учествовао у јавним дебатама, емисијама, трибинама, потпуно посвећен страначком раду;
- 2009. члан Главног одбора СНС;
- 2012. члан Председништва СНС;
- 2016. до данас потпредседник Главног одбора СНС;
- Коаутор „Беле књиге“ програмских принципа СНС из 2011. године. У оквиру међународне страначке сарадње задужен за сарадњу са политичким партијама на ваневропском подручју, у оквиру чега предводио партијске делегације Србије на великом броју међународних страначких форума;
- 2019. шеф делегације владајућих партија Југоисточне Европе на самиту „Појас–пут“ у НР Кини.
- 2014-2020. шеф изборног тима СНС и као директор Канцеларије за КиМ координатор подршке Српској листи на КиМ у десет изборних циклуса.

Остало професионално искуство

- 2011. сарадник на Институту за политичке студије у Београду.
- 2000-2001. аутор и водитељ омладинског политичког магазина „На канабету“ - Радио Београд 202.
- рад у прес служби Покрета Отпор – продемократски политички активизам.

Признања и награде

- Ноислац Ордена Његоша III степена – Република Српска
- Носилац Ордена Николе Тесла – Теслина научна фондација
- Носилац Ордена краља Милутина – Српска православна црква
- Носилац признања за најбољег младог политичара региона за 2016. годину – Европски покрет у Босни и Херцеговини.

Образовање

➤ Дипломирани правник

Завршио Основну школу „Владислав Рибникар“ и Прву београдску гимназију. Студирао на Правном факултету Универзитета у Београду, а студије права завршио на Правном факултету за правосуђе и привреду у Новом Саду. На факултету организовао и водио јавне панел-дискусије: „Косово и Метохија као глобални проблем“, која је окупила професоре и студенте из више од 40 земаља (2007), „Споразум о стабилизацији и придруживању са ЕУ - правне дилеме“, у којој су учествовали бројни професори, експерти и доносиоци одлука, укључујући министре у влади и тадашњег премијера (2008) и друге јавне дискусије. Учесник и освајач награда на традиционалном дебатном такмичењу у организацији Правног факултета. Заузео прво место у тиму Правног факултета као „Заступник државе пред Међународним судом правде“ у познатом Међународном такмичењу „Филип Ц. Џесап“ - симулацији рада међународног суда 2006. године.

➤ Течно говори енглески и хебрејски језик. Служи се француским и руским језиком.

Остало

Рођен 25. јуна 1983. у Београду. Ожењен Андријаном Ђурић и отац три ћерке – Јоване, Милице и Ђурђе.

У слободно време воли да трчи. Истрчао је мноштво трка међу којима су: Берлински маратон, „20 км. Брисела“, Војна трка на 10 миља у САД, итд.

БИОГРАФИЈА

Рођена је 1966. године у Земуну, где је завршила основну и средњу школу.

Редовни је професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду на Одељењу за међународне и европске студије. Дипломирала је на смеру Међународни односи Факултета политичких наука у Београду 1989. године, магистрирала 1997. године, а докторат политичких наука стекла 2002. године на истом факултету.

Предавала је као гостујући професор на универзитетима у региону, као и у Центру за европске интеграције Универзитета у Бону, Факултету политичких наука Универзитета Рим III, Факултету политичких знаности Свеучилишта у Загребу, Факултету политичких наука Универзитета у Љубљани.

Предавала је као гостујући професор и на Војној академији Војске Србије, Високим студијама безбедности Министарства одбране и на Полицијској академији и водила модул Међународне организације на Дипломатској академији Министарства спољних послова Србије.

Аутор је две књиге и већег броја научних монографија и чланака из области теорије и праксе функционисања међународних владиних организација, политике проширења ЕУ, Процеса стабилизације и придруживања, као и односа Србије и Европске уније.

У периоду од 2005. до 2008. године била је директорка Канцеларије за европске интеграције Владе Србије и чланица преговарачког тима Србије за закључивање Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ. Током 2007. године водила је преговарачки тим Републике Србије за преговоре за закључивање Споразума о визним олакшицама и Споразума о реадмисији између Републике Србије и Европске уније.

Била је потпредседница Агенције за борбу против корупције у периоду од 2009. до 2011. године. У периоду од 2010. до 2012. године била је државна секретарка Министарства одбране Владе Републике Србије.

Влада Републике Србије поставила ју је за шефа тима за преговоре о чланству Републике Србије са Европском унијом у августу 2013. године и ову функцију је обављала до августа 2019. године. У периоду 2019-2022. године била је заменица генералног секретара Регионалног савета за сарадњу.

Била је Министар за европске интеграције у Влади Републике Србије од октобра 2022. до априла 2024. године.

Добитница је признања Допринос године Европи, награде Дуга и Ордена витеза за заслуге Француске Републике.

Говори енглески и руски језик.

СЛАВИЦА БУКИЋ ДЕЈАНОВИЋ БИОГРАФИЈА

Рођена је 1951. године у Рачи. Основну школу и гимназију завршила је у Крагујевцу, а Медицински факултет, магистарске и докторске студије и специјализацију из неуропсихијатрије на Медицинском факултету у Београду.

У седам мандата била је посланица у Народној скупштини Републике Србије, Савезном парламенту СР Југославије и Државне заједнице Србије и Црне Горе.

У прелазној Влади Републике Србије била је министарка за бригу о породици и чланица Интерпарламентарне уније.

Обављала је функцију председнице Народне скупштине Републике Србије од 2008. до 2012. године. Била је и вршилац дужности председника Србије од почетка априла до краја маја 2012. године.

Од 2012. до 2014. године била је министарка здравља у Влади Републике Србије.

Највећи део каријере провела је као редовна професорка, шефица Катедре за психијатрију и проректорка за међународну сарадњу Универзитета у Крагујевцу. Од 1982. године, у настави је на предмету „Психијатрија“ на Медицинском факултету у Крагујевцу. Била је најмлађа жена докторка медицинских наука у Шумадији и оснивачица је дневне Психијатријске болнице.

Обављала је функцију директорке Клиничко-болничког центра у Крагујевцу у периоду од 1993. до 2000. године, а од 2014. до 2016. године била је директорка Клинике за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“ у Београду.

Од августа 2016. до октобра 2020. обављала је функцију министарке без портфеља у Влади Републике Србије задужене за демографију и популациону политику.

Од октобра 2020. године обављала је функцију специјалне саветнице у Влади Републике Србије задужене за имплементацију Агенде УН за одрживи развој до 2030. године.

Од јула 2023. до маја 2024. године обављала је функцију министарке просвете у Влади Републике Србије.

Чланица је Удружења психијатара Србије, а обављала је и функцију председнице овог удружења у два мандата.

Чланица је Социјалистичке партије Србије од њеног оснивања.

Удата, мајка једног сина.

БИОГРАФИЈА ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР

Рођен је 3. августа 1971. године у Београду. Основну и средњу школу завршио је са одличним успехом. По завршетку средње школе уписао је Медицински факултет у Београду, који је завршио у школској 1996/97. години. Наредне године је завршио приправнички стаж у Клиничком центру Србије, након чега је за област специјализације на матичном факултету одабрао општу хирургију и положио је специјалистички испит 2003. године. Током студија, али и по њиховом завршетку, учествовао је у изради више научноистраживачких радова као аутор и коаутор. Докторске студије из области медицинске епидемиологије уписао је 2008. године на Медицинском факултету Универзитета у Београду, а докторску дисертацију одбранио је 2015. године.

Специјалистички курс из хепатобилијарне хирургије завршио је 2001. године у Лондону у болници *Hammersmith*, где се усавршавао и током 2006. године. На Универзитету *King's college* у Лондону завршио је специјалистички курс из трансплантационе хирургије 2011. године, а током 2012/2013. године усавршавао се у области трансплантационе хирургије јетре у КБЦ Меркур у Загребу.

У звање клиничког асистента за предмет хирургије, на Медицинском факултету Универзитета у Београду, изабран је 2012. године а у звање доцента изабран је 2019. године

Запослен је на Клиници за Ургентну хирургију, Ургентног центра, Клиничког центра Србије, а од 2010. године обављао је функцију начелника Интензивне неге, на одељењу Хирургије 1. Функцију директора Ургентног центра, Клиничког центра Србије и помоћника директора Клиничког центра Србије за медицинска питања, обављао је од августа 2012. године. На место начелника Одељења за трансплантацију постављен је 2013. године.

Током обављања функције директора Ургентног центра, Клиничког центра Србије, формирао је Одељење за трансплантацију јетре и предводио је тим који је урадио прву трансплантацију јетре у Ургентном центру. Основао је мултидисциплинарни онколошки конзилијум, формирао Одељење за добровољно давање крви, као и Траума центар Ургентног центра на Копаонику. Својим личним залагањем допринео је набавци неопходне медицинске опреме у Ургентном центру.

Постављен је на позицију министра здравља Републике Србије 27. априла 2014. године, а на исту позицију изабран је и 11. августа 2016, као и 29. јуна 2017. године. Мандат министра здравља окончао је 26. октобра 2022.

Говори енглески језик. Ожењен, двоје деце.

БИОГРАФИЈА НЕМАЊА СТАРОВИЋ

Рођен 9. маја 1982. Године у Новом Саду

Дипломатска академија Министарства спољних послова Републике Србије 2013. године

Филозофски факултет у Новом Саду - звање „мастер историчар" 2011. године

Филозофски факултет у Новом Саду - звање „професор историје" 2008. године

Карловачка гимназија, Сремски Карловци 2001

Министарство спољних послова Републике Србије, државни секретар, 2021 - 2022. година

Регионална развојна агенција Бачка д.о.о. Нови Сад, заменик директора, 2018 - 2021. година

Регионална развојна агенција Бачка д.о.о. Нови Сад, директор, 2016 - 2018. година

Канцеларија за Косово и Метохију Владе Републике Србије, сарадник, 2014 - 2016. година

Град Нови Сад, члан Градског већа задужен за урбанизам и заштиту животне средине, 2012 - 2013. година

Град Нови Сад, помоћник градоначелника 2012. година

Град Нови Сад, члан Градског већа задужен за образовање, 2011 - 2012. година

РУВ „РТВ Војводине", пројект менаџер, 2010 - 2011. година

ПД „Енерготехника - Јужна Бачка", овлашћени представник оснивача са овлашћењима председника Скупштине друштва, 2006 - 2010. година

Аутор збирке историјских есеја „Блиски исток, кратко и јасно" (2014.), романа „Са друге стране" (2016.) и „Подељени град" (2018.)

Аутор емисије „Ино-стране" која се емитује на Првом програму РТВ Војводине.

Редовни члан Матице српске и Удружења књижевника Србије.

Говори течно енглески језик

Ожењен, отац троје деце

Милица Ђурђевић Стаменковски

Рођена је 21. јула 1990. године у Београду. После завршене Прве београдске гимназије, уписује Факултет политичких наука на коме је стекла звање дипломираног политиколога. Ђурђевић Стаменковски је политички активна од 2016. године. Била је председнички кандидат и носилац листе на парламентарним изборима 2022. године.

Председница је Српске странке Заветници, а током 13. сазива Народне скупштине обављала је дужност шефа посланичког клуба ове политичке организације. Била је председник скупштинског Одбора за дијаспору и Србе у региону и заменик председника Одбора за Косово и Метохију. Говори енглески и руски језик.

Удата је и мајка је двоје деце.

Зоран Гајић

Рођен је 1958. године у Панчеву. Магистар је одбојке.

Од 1988. до 1993. године био је асистент за одбојку на Факултету за физичку културу у Новом Саду, од 2000. до 2002. године професор одбојке на Факултету за тренере у Београду, а 2015. године предавач на предмету Одбојка на Факултету за тренере у Новом Саду.

У периоду од 1980. до 1988. године био је главни тренер кампа покрајине Војводина и тренер јуниорске репрезентације покрајине Војводина. Од 1980. до 1983. организовао је и водио групе одбојкаша почетника старости од 9 до 11 година. Од 1987. до 1992. године био је тренер мушке јуниорске репрезентације Југославије.

У оквиру рада на едукацији тренера, држао је предавања на семинарима у Југославији, Србији, Босни и Херцеговини, Словенији, Грчкој, Турској, Русији, Ирану и Мађарској, на теме од почетне обуке одбојкашке технике до рада са врхунским екипама.

Као први тренер мушке сениорске репрезентације Југославије освојио је девет медаља – две златне, две сребрне и пет бронзаних: златне медаље на Олимпијским играма 2000. године у Сиднеју (Аустралија) и Европском првенству 2001. године у Острави (Чешка), сребрне медаље на Светском првенству 1998. године у Токију (Јапан) и Европском првенству 1997. у Ајндховену (Холандија), бронзане медаље на Олимпијским играма 1996. у Атланти (САД), Светском купу шампиона 2001. у Токију (Јапан), Светској лиги 2002. у Бело Хоризонтеу (Бразил), Европском првенству 1995. у Атини (Грчка) и 1999. у Бечу (Аустрија).

Поред репрезентације Југославије, чији је први тренер био од 1995. до 2002. године, био је први тренер сениора Русије у периоду од 2005. до 2006. године и први тренер сениора Ирана од 2007. до 2008. године.

Са репрезентацијом Русије освојио је златну медаљу у Европској лиги 2005. године у Казању (Русија), сребрну медаљу на Европском првенству 2005. године у Риму (Италија) и бронзану медаљу у Светској лиги 2006. године у Москви (Русија).

У клупској каријери, освојио је осам титула првака Југославије, Грчке, Турске, Русије и Азербејџана, и три титуле победника Купа Југославије, Грчке и Турске.

Од 1989. до 1993. године био је први тренер Војводине из Новог Сада, са којом је 1992. године освојио „дуплу круну”: Првенство и Куп Југославије, а 1993. године другу титулу првака Југославије. Од 1993. до 1995. године био је први тренер грчког Ариса из Солуна. Две године заредом, 1994. и 1995, био је вицешампион Грчке, а 1995. године и учесник Финалног турнира Купа победника купова ЦЕВ.

У периоду од 1995. до 1997. године био је тренер Ореситијаде, са којом је 1996. године играо на Финалном турниру Купа ЦЕВ, а 1997. године био је вицешампион у првенству и Купу Грчке. Од 1998. до 2000. године био је тренер Олимпијакоса из Пиреја, са којим је 1999. освојио првенство и Куп Грчке, а 2000. године још једну титулу првака Грчке.

Тренер Орестијаде, са којом је заузео четврто место у првенству Грчке, био је од 2000. до 2001. године. Од 2002. до 2004. био је тренер турског Арчелика из Истанбула, са којим је 2003. године освојио титулу првака Турске и титулу победника Купа Турске. У сезони 2004–2005. освојио је титулу првака Русије са Белогорјем из Белгорода (до 30. јануара 2005, када је именован за селектора Русије).

Од 2007. до 2009. године био је тренер руске Искре из Одинцова, са којом је био вицешампион Русије 2007. и 2008. године, вицешампион у Купу Русије 2008. године и освајач трећег места на Финалном турниру Лиге шампиона 2009. године у Прагу.

Био је тренер руског Урала из Уфе од 2009. до 2011. године, а 2011. и 2012, а затим и од 2014. године, био је тренер азербејџанске Рабите из Бакуа, са којом је остварио највећи успех у историји клуба 2011. године, када је постао клупски првак света на Светском првенству у Дохи (Катар). Са Рабитом је освојио две титуле првака Азербејџана, 2012. и 2015. године.

Реизабран је за председника Одбојкашког савеза Србије 2020. године одлуком 44 од 50 делегата на редовној, изборној Скупштини ОСС.

БИОГРАФИЈА НИКОЛА СЕЛАКОВИЋ

Рођен је 1983. године у Ужицу. Завршио је Шесту београдску гимназију и основне и мастер студије на Правном факултету Универзитета у Београду, на коме је тренутно докторанд. Завршио је Високе студије одбране и безбедности као припадник осме класе.

Од 2009. до 2012. године запослен је на Правном факултету Универзитета у Београду као асистент на Катедри за правну историју и у том периоду држи наставу на предметима Упоредна правна традиција, Српска правна историја и Реторика.

Члан је и оснивач Српске напредне странке, у којој је обављао функције координатора Правног савета, члана Председништва од 2012. године и потпредседника Главног одбора у периоду од 2014. до 2016. године.

Обављао је дужност министра правде и државне управе у Влади Републике Србије у периоду од 2012. до 2014. године, а потом министра правде у периоду од 2014. до 2016. године.

Одлуком председника Републике Александра Вучића 31. маја 2017. године постављен је на функцију генералног секретара председника Републике, коју је обављао до 27. октобра 2020. године.

Дужност министра спољних послова Републике Србије обављао је у периоду од 2020. до 2022. године, а министра за рад запошљавање борачка и социјална питања од 2022. до 2024. године

Говори енглески и активно се служи француским и италијанским језиком.

Православни Србин, ожењен Милицом, отац Лазара, Василија и Љубице.

МИЛАН КРКОБАБИЋ БИОГРАФИЈА

Рођен је 1952. године у Качареву. Дипломирао је на Економском факултету у Београду.

Радно и стручно искуство стекао је радећи на банкарским и финансијским пословима – од банкарског приправника до директора финансијске организације.

Од 2008. године, када је први пут биран за одборника у Скупштини града Београда, до 2012. године, обављао је функцију заменика градоначелника Београда.

У том периоду, креирао је препознатљиву социјалну политику Града Београда, која је постала узор другим градовима у нашој земљи, а чији су елементи: 13. пензија, посебан вид помоћи најугроженијим пензионерима, бесплатан градски превоз за све грађане старије од 65 година, брига о особама са инвалидитетом и деци са сметњама у развоју, као и решавање проблема избеглих и расељених лица.

Иницијатор је и креатор првог целовитог концепта социјалног предузетништва у нашој земљи, којим се, поред јавног и реалног сектора привређивања, отвара и трећи – сектор социјалног предузетништва.

У септембру 2012. године именован је на функцију генералног директора Јавног предузећа „Пошта Србије”, коју је обављао до августа 2016. године.

У поменутом периоду ово предузеће је рангирано међу најуспешније и најпрофитабилније у земљи, а његова годишња нето добит је утростручена. У истом периоду, „Пошта Србије” уплатила је из добити у буџет Републике Србије око 100 милиона евра.

Октобра 2014. завршен је Регионални поштанско-логистички центар Београд (РПЛЦ), објекат Поште Србије од стратешког значаја који представља јединствени техничко-технолошки искорак примењен у 21. веку, у овом делу Европе.

Посебно је запажена акција током које је за 52 недеље отворио 52 нове поште у готово свим крајевима Србије, као и пројекат „Држава Србија у селима Србије”, којим је у селима 11 неразвијених општина организовано присуство поште, државне управе и примарне здравствене заштите.

Од августа 2016. године обављао је функцију министра без портфеља у Влади Републике Србије задуженог за регионални развој и координацију рада јавних предузећа.

У јуну 2017. године у сарадњи с Академијским одбором за село Српске академије наука и уметности, покренуо је програм обнове задругарства. Од почетка реализације овог програма познатијег под називом „500 задруга у 500 села”, у

периоду 2017-2022. године у Србији је основано 1.100 нових задруга, а подстицајним средствима помогнут је рад 207 задруга на читавој територији Републике Србије.

У сарадњи са Академијским одбором за село Српске академије наука и уметности у јуну 2019. године иницирао је оснивање Националног тима за препород села Србије. Тим је 2020. године израдио „Национални програм за препород села Србије”, који представља полазиште за доношење свеобухватних мера чијом би се реализацијом подстакло оживљавање села у Србији.

Након формирања Министарства за бригу о селу 2020. године изабран је за ресорног министра.

2022. године, поново је изабран за министра за бригу о селу.

У периоду од 2020. до 2024. године, поред Програма развоја задругарства, посебно се истичу и програми:

У области егзистенције посебно се успешно реализује Програм доделе бесповратних средстава за куповину сеоске куће са окућницом. Усељено је 2.750 кућа, у 1.187 села на територији 125 јединица локалне самоуправе. Тиме је више од 10.000 људи – жена, мушкараца и деце стекло свој нови дом.

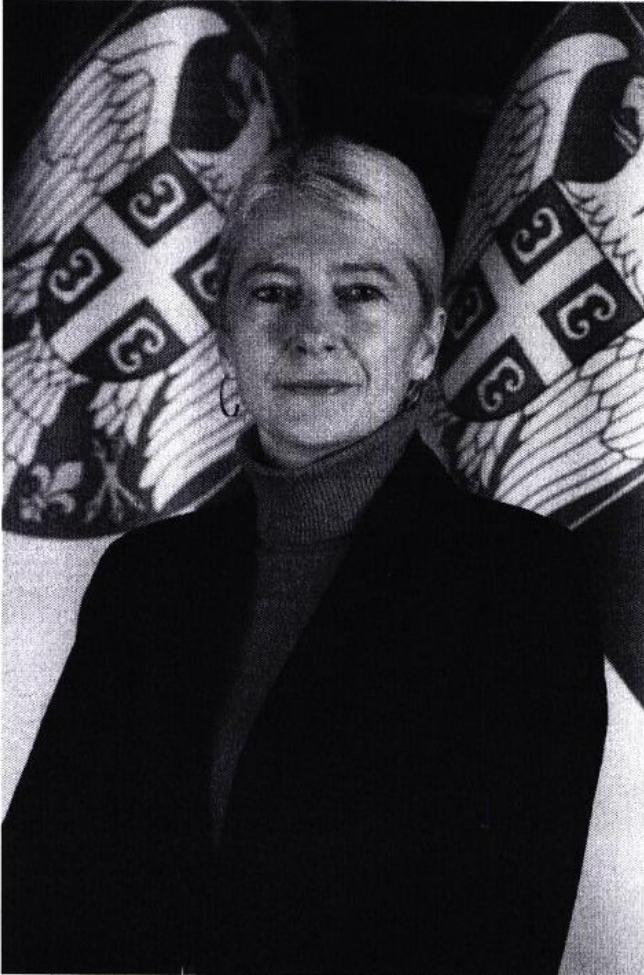
Истовремено, реализује се Програм решавања мобилности сеоског становништва. До сада је 61 јединица локалне самоуправе, и то превасходно оне које припадају девастираним и неразвијеним подручјима, остварила права на бесповратна средства за куповину мини бусева. На овај начин обезбеђен је дневни превоз за становништво у брдско планинским подручјима.

Упоредо са тиме, успешно се реализује Програм Михољски сусрети села. У наведеном периоду обухваћене су готово све јединице локалне самоуправе са рекордним бројем учесника и посетилаца. Преко 2.500 села је учествовало и такмичило се у најразличитијим садржајима, активностима и промоцији специфичности тих крајева, кроз 363 манифестације.

Један је од оснивача и председник ПУПС - Партије уједињених пензионера, пољопривредника и пролетера Србије – Солидарност и правда.

У периоду од 2008. до 2020. године биран је за одборника у Скупштини града Београда и за народног посланика у више сазива Народне скупштине Републике Србије, као и за председника посланичке групе ПУПС-а.

Ожењен је, отац два сина.

Др Јелена Беговић

Рођена је 1970. године у Београду. Основну и средњу школу завршила је у Београду. Уписала је смер Хемија за истраживање и развој на Хемијском факултету, али је након прве године прешла на Биолошки факултет Универзитета у Београду.

Током студирања провела је и две године на Универзитету Британска Колумбија у Канади, након чега се враћа у Србију, где је дипломирала на Биолошком факултету Универзитета у Београду.

Од 1998. године запослена је на Институту за молекуларну генетику и генетичко инжењерство Универзитета у Београду. Магистрирала је 2002. године, а 2008. године одбранила докторску дисертацију из области молекуларне генетике на Биолошком факултету. Од 2018. године има звање научног саветника.

Од 2014. године је на позицији директора Института за молекуларну генетику и генетичко инжењерство. Била је и руководилац Лабораторије за молекуларну микробиологију у Институту. Током више од 20 година бавила се истраживачким радом и у областима молекуларне генетике и биотехнологије, као и применом истраживања у различитим секторима, укључујући прехранбену и фармацеутску индустрију.

Објавила је више од 60 научних радова у водећим међународним часописима и активан је члан многобројних научних удружења.

Од 2011. године представља Републику Србију у Борду гувернера – управљачком телу Међународног центра за генетичко инжењерство и биотехнологију, основаног од стране Уједињених нација, са центрима у Италији, Индији и Јужноафричкој Републици. Кроз ову организацију, током година обезбеђивана су значајна новчана средства за финансирање научних пројеката, конференција и школовања студената из Србије. 2023 године изабрана за председника Борда Гувернера Међународног центра за генетичко инжењерство и биотехнологију као прва жена на овој позицији у овој организацији.

Кроз бројне пројекте активно учествује у имплементацији процеса трансфера технологије, као и у увођењу концепта иновација у истраживањима у Србији и региону. Током година стекла је искуства и знања о комплетном процесу настанка иновација и њиховој комерцијализацији – од лабораторије до тржишта.

Током научне каријере, руководила је и учествовала у бројним националним и међународним научним пројектима, као и у пројектима сарадње са привредом, укључујући домаће и иностране компаније.

Последњих година посвећена је менторском раду и пружању помоћи истраживачима на пројектима развоја иновација. Као експерт, била је укључена у развој и писање државних стратегија, укључујући и Стратегију паметне специјализације Србије.

На самом почетку пандемије, 2020. године Влада Републике Србије ју је именовала за координатора пројекта развоја и изградње лабораторија Ватрено око у Београду и Нишу, које су започеле рад у 2020. години, и на тај начин је допринела јачању капацитета Србије у тестирањима током пандемије.

Уз подршку државе, 2021. године успоставила је Центар за секвенцирање и биоинформатику на Институту и тако омогућила да Србија почне да формира националну банку геномских података.

Један је од идејних твораца пројекта БИО4 кампуса, који је подржала Влада Републике Србије и који треба да окупи истраживаче предузетнике и компаније око једне идеје, а то је развој Србије кроз развој биомедицине и биотехнологије.

Од 2022. године обављала је дужност министра науке, технолошког развоја и иновација у Влади Републике Србије.

ХУСЕИН МЕМИЋ, БИОГРАФИЈА

Рођен је 1983. године у Новом Пазару, где је завршио основну и средњу школу. Звање дипломирани професор физичке културе стекао је на Универзитету у Приштини. Звање мастера у области туризма и хотелијерства стекао је на Алфа универзитету у Београду.

Актуелни је потпредседник Санџачке демократске партије и бивши председник Градског одбора СДП-а.

Од 2008. до 2012. године радио је као стручни сарадник за спорт и рекреативни туризам у Туристичкој организацији Нови Пазар. Лиценцирани је туристички водич при Министарству економије Републике Србије од 2010. године. Од 2008. до 2012. године обављао је функцију члана Управног одбора Туристичке организације Нови Пазар. Од 2012. године обавља функцију директора Културног центра Нови Пазар. Покретач је и организатор многобројних културно–уметничких манифестација, где је кроз потпуну реконструкцију институције створио најсавременије услове за квалитетну организацију свих културно-уметничких догађаја.

Добитник је награде Задужбина Родољуба Нићифоровића за 2018. годину за допринос у култури, као и признања Културни образац 2019. године, које Министарство културе и информисања Владе Републике Србије додељује за посвећен рад на корист наше културе.

Као дугогодишњи спортиста радио је и у Рукометном клубу Нови Пазар, где је такође забележио историјске резултате.

Активно се бави хуманитарним радом и оснивач је хуманитарне организације „Отворена рука“, која делује на подручју Новог Пазара и регије.

Народна скупштина Републике Србије изабрала га је 26. октобра 2022. године за министра туризма и омладине у Влади Републике Србије.

У његовом мандату усвојена је Стратегија за младе до 2030. године и донет Акциони план за наредне три године у области омладине. Туристички промет у 2023. години повећан је за девет одсто, а 2023. годину као рекордну обележила су и највећа улагања државе у туристичку инфраструктуру.

Одборник је у Скупштини града Новог Пазара.

На изборима за национални савет Вошњака 2022. године био је носилац листе „СДП – Хусеин Мемич“ која је остварила убедљиву победу. Вијећник је у Бошњачком националном вијећу.

Добитник је признања „Хумани гест године”, коју додељује „321 Србија”, за иницијативе и резултате у области хуманитарног рада. Посебно се истакао у борби за права деце са дијабетесом и један је од иницијатора увођења Протокола о поступању у средње и основне школе.

Ожењен је, отац троје деце.

ДЕЈАН РИСТИЋ БИОГРАФИЈА

Дејан Ристић (Београд, 20. април 1972. године) је историчар, преводилац и сценариста. Један од водећих стручњака у области интегралне заштите и управљања културним наслеђем.

Обављао дужности управника Народне библиотеке Србије, директора Музеја жртава геноцида, државног секретара за културу, као и бројне друге.

Бави се дипломатском историјом (српско-британски и српско-француски односи крајем 19. и почетком 20. века; југословенско-алжирски односи од 1954. године), Холокаустом, односом државе и традиционалних верских заједница у 20. веку, културном историјом и културом сећања.

Аутор више десетина научних радова и књига међу којима се посебно истиче научна монографија под насловом „Кућа несагоривих речи: Народна библиотека Србије 1838-1941” на основу које су „Филмске новости” снимиле документарни филм „Сећања из пепела”.

Превео дела проф. др Јана Кершоа „Хитлер – Хибрис: 1889–1936” и „Хитлер – Немезис: 1936–1945”, проф. др Сузан Вајс Бауер „Историја старог света: прве цивилизације”, „Историја старог света: прва царства”, „Историја старог света: први преображаји”, двотомне „Историје средњовековног света: од христијанизације цара Константина I Великог до Првог крсташког рата”, као и проф. др Филипа К. Хитија „Творци арапске историје” (као копреводац).

Учесник међународних стручних и научних скупова одржаних у Београду, Лондону, Трондхајму, Јерусалиму, Бечу, Хагу, Амстердаму, Тел Авиву, Истамбулу, Братислави, Прагу, Москви, Ослу, Хелсинкију, Бриселу, Лувену, Андрићграду, Луксембургу, Хаифи, Лихтенштајну, Букурешту, Љубљани и др.

Похађао специјализоване едукације у Јерусалиму и Лондону из области државне управе и истраживања Холокауста као стипендиста британске и израелске владе.

Коаутор Националне поставке Републике Србије „Војни меморијали и места страдања из Другог светског рата” која је освојила прву награду на Међународној изложби „Меморијал 2011” (Москва, 2011), као и изложби „Петар Први Карађорђевић – краљ и ратник” (Топола, Задужбина краља Петра Првог Карађорђевића, 2011) и „Сећајте се моји мене јер ме више нема” (Београд, Историјски музеј Србије, 2011).

Иницијатор и координатор више пројеката реализованих под покровитељством Унескоа.

Координирао активности на изради номинационих досијеа за унос славе (нематеријално културно наслеђе), телеграма којим је Аустроугарска објавила рат Србији 1914. године (покретно културно наслеђе) и стећака (непокретно културно наслеђе) на Унескове листе светске културне баштине.

Иницијатор, координатор и/или стручни консултант у реализацији више десетина националних и међународних научних скупова и изложби одржаних у Београду, Новом Саду, Нишу, Крагујевцу, Крушевцу, Ваљево, Шапцу, Бору, Ужицу, као и на Цетињу, у Скопљу, Загребу, Бања Луци, Солуну, Будимпешти, Риму (Ватикан), Паризу, Лондону, Тунису и Рабату.

Током рада у Народној библиотеци Србије посебну пажњу посветио је заштити и

обогаћивању националног фонда, стручном раду, издавачкој делатности, као и унапређењу међународне библиотечке сарадње. Успоставио модел националне библиотеке као мултифункционалне установе културе.

Народна библиотека Србије у том раздобљу добила је читав низ високих одлија попут Сретењског ордена другог степена, Изванредног златног беоцуга, Награде града Београда за најбољу књигу у области хуманистичких наука у 2012. години, као и признања на међународним сајмовима књига у Београду и Подгорици и др.

Успоставио Национални дан књиге.

Утемељио *Националну награду у области библиотекарства Јанко Шафарик*.

Основао Фондацију Народне библиотеке Србије.

Иницирао и спровео законску процедуру за увођење академског обавезног примерка.

У периоду почев од маја 2021. године налази се на челу Музеја жртава геноцида – матичне и референтне установе Републике Србије одговорне за неговање културе сећања на све припаднике нашег српског народа пострадале током Другог светског рата, а посебно на наше сународнике страдале услед последица геноцида извршеног над њима од стране Независне Државе Хрватске.

Током обављања дужности директора Музеја спровео потпуну реорганизацију те националне установе културе која је под његовим руководством доживела брз и потпун преображај. У кратком року број стално запослених стручњака у Музеју је увећан 5 пута, док су у истом периоду буџетска средства која се налазе на располагању Музеју увећана 3 пута.

У то време збирке и фондови Музеја жртава геноцида обогаћени су са неколико десетина хиљада прворазредно вредних историјских и других материјалних извора који сведоче о страдању Срба у периоду Другог светског рата, а посебно током геноцида спроведеног над њима од стране НДХ.

Истовремено, под његовим руководством Музеј је објавио више десетина научних студија, реализовао више десетина изложби у Србији и иностранству (Француска, Кина, Словачка, Северна Македонија, Босна и Херцеговина, Црна Гора) организовао више стотина образовних програма у Србији и другим државама, продуцирао више документарно–играних филмова и много тога другог.

Крајем јануара 2022. године основао и Фондацију Музеја жртава геноцида чији је основни циљ и задатак да пружа континуирану материјалну и логистичку подршку у реализацији програма ове установе.

Лично је заслужан за откриће списка дела српске деце спашене током акције Диане Будисављевић, као и Директиве бр. 25 којом је Адолф Хитлер 27. марта 1941. године наредио напад на Краљевину Југославију и њиховом трајном похрањивању у Музеј жртава геноцида.

Добитник „Печата Матице српске“, Спомен-медаље Министарства одбране, „Златне значке КПЗ Србије“, Повеле захвалности Филолошког факултета у Београду, плакете Факултета музичке уметности у Београду, признања Народног музеја Србије, Музеја науке и технике, „Филмских новости“, Народне библиотеке „Радоје Домановић“ у Лесковцу, НЦ „Одбрана“ Министарства одбране за најбољег сарадника и др.

Такође, био је главни и одговорни уредник књига које су добиле престижна национална и међународна признања, и то:

- Мирослав Јовановић, *Срби и Руси 12 – 21. век (историја односа)*, Београд : Народна библиотека Србије, 2012 (награда Града Београда за најбољу књигу у области друштвено-хуманистичких наука у 2012. години),
- Зоран Ђинђић. *Филозофски списи: Огледи и расправе 1976–1996*, Београд : Народна библиотека Србије и Фондација „Др Зоран Ђинђић”, 2012 (награда на Међународном сајму књига у Београду за објављивање сабраник дела др Зорана Ђинђића, 201) и
- Славиша Голубовић, *Падение ноћног јстреба*, Београд : ИК „Византија”, 2019. (међународна награда „Златни витез” за 2020. годину и награда „Београдски победник” за 2020. годину);

Библиографија

Стручни и научни скупови

- (1) Стручно-едукативни скуп "Information and Governance – the Role of Public Access", Public Record Office, Лондон, 2002 (стипендиста Владе Уједињеног Краљевства)
- (2) *Југословенска културна политика у сфери ликовних уметности у првим годинама после раскида са Информбироом* (излагање на Међународном научном скупу *Велике силе и мале државе у Хладном рату (случај Југославије)*, Београд, 2003.
- (3) *Споменици културе из ратних периода – распрострањеност, форме и савремена валоризација* (излагање на Стручном скупу *Уметност и културна баштина у историјским превирањима*, Београд, 2005.)
- (4) *Одјели Балканског пакта у америчкој штампи са посебним освртом на извештавање часописа The Time* (излагање на међународном научном скупу "Балкански пакт 1953-54.", Београд 2005.)
- (5) Међународни научни скуп о заштити војних меморијала и места страдања, Смоленице (Словачка Република, 2006.)
- (6) Међународни стручни семинар о изучавању Холокауста, Меморијални центар „Јад Вашем”, Јерусалим, (Израел), 2008. (стипендиста Владе Државе Израел)

- (7-14) Међународне стручне конференције о Холокаусту одржане у Прагу (2007), Трондхајму (2008), Ослу (2008), Јерусалиму, (2010), Хаифи (2010), Амстердаму (2011), Хагу (2011) и Лувену (2012)
  - (15) Међународни научни скуп посвећен двестогодишњици боја на Церу, Ниш, 2009.
  - (16) Међународна научна конференција о превенцији и истраживању злочина геноцида и Холокауста у организацији Међународног суда правде, Хаг (Холандија), 2011.
  - (17) Међународна стручна конференција у организацији IFLA (International Federation of Library Associations), Хелсинки (Финска), 2012.
  - (18) Међународна стручна конференција у организацији Europeana, Брисел, Лувен (Белгија), 2012.
  - (19) Међународна стручна конференција у организацији пројекта *Europeana 1914-1918*, Луксембург 2012.
  - (20) Шести стручно-научни скуп „Библионет”, Ниш, 2012.
  - (21) Седми стручно-научни скуп „Библионет”, Смедерево, 2013.
  - (22) Међународна научна конференција „Мост у књижевности, историографији и кинематографији”, Андрићев институт, Андрићград (Република Српска, БиХ, 2016),
  - (23) Међународна научна конференција у оквиру европског пројекта „TransCultAA” под називом „Dispossessions of Cultural Objects between 1914 and 1989/1991: The Alpe-Adria Region in Comparative Perspectives”, Лубљана (Република Словенија, 2018.)
  - (24) Међународна научна конференција „Културно наслеђе – ризици и перспективе” (Завод за заштиту споменика културе града Београда, Београд, Србија, мај 2019.)
  - (25) Стручни панел „Историјски и друштвени контекст настанка јавних библиотека у Србији током XIX века” (Народна библиотека „Радоје Домановић”, Лесковац, јун 2019.)
  - (26) Међународна научна конференција „Културно наслеђе – градитељско наслеђе и урбанизам” (Завод за заштиту споменика културе града Београда, Београд, Србија, октобар 2021.)
- Књиге**
- (27) Ристић Дејан, Миро Чавалуга, и Зоран Пановић, *Заштита спомен-обележја из ратних периода*, Београд 2003.

- (28) Ристић Дејан, Војислав Суботић и Зоран Пановић, *Меморијали ослободилачких ратова Србије. Преглед спомен-обележја у земљи и иностранству*, књ. 2, (као коаутор), Београд 2005.
- (29) Ристић Дејан, *Ујед Карађорђево Србије : Прича о српским Термопилима : битка на Чегру 1809*, Ниш 2009.
- (30) Ристић Дејан и Мирослав Перишић, *Сећајте се мене моји јер ме више нема*, Београд 2011.
- (31) *Кућа несагоривих речи: Народна библиотека Србије 1838-1941*, Београд 2016.
- (32-34) Ристић Дејан, Мирослав Перишић и Светозар Рајак, *Историја српске дипломатије: документи: Српско посланство у Лондону 1882-1902*, књ. 1-3, Београд 2018/21.
- (35-37) Ристић Дејан, Мирослав Перишић и Светозар Рајак, *Историја српске дипломатије: документи: Српско посланство у Паризу 1881-1902*, књ. 1-3, Београд 2018/21.
- (38) *Митови српске историје*, Београд 2019.
- (39) *Кућа несагоривих речи: Народна библиотека Србије 1838-1941*, Београд 2019.
- (40) *Заблуде српске историје*, Београд 2020.
- (41) *Легенде светске историје*, Београд 2020.
- (42) *Сећања из пепела : Народна библиотека Србије 1941-2021*, Београд 2021.

Књиге (преводи)

- (43) Јан Кершо, *Хитлер: Хибрис: 1889-1936*, Београд 2003.
- (44) Јан Кершо, *Хитлер: Немезис: 1936-1945*, Београд 2004.
- (45) Хити Филип, *Творци арапске историје*, Београд 2004.
- (46) Сузан Вајс Бауер, *Историја старог света: прве цивилизације*, Београд 2017.
- (47) Сузан Вајс Бауер, *Историја старог света: прва царства*, Београд 2017.
- (48) Сузан Вајс Бауер, *Историја старог света: први преображаји*, Београд 2018.
- (49) Сузан Вајс Бауер, *Историја средњовековног света: од христијанизације цара Константина I Великог до Првог крсташког рата*, Београд, 2019.

- (50) Сузан Вајс Бауер, *Историја средњовековног света: од христијанизације цара Константина I Великог до Првог крсташког рата*, Београд, 2019.

Стручни радови

- (51) *Одузимање, девастација и нарушавање имовине СПЦ на подручју садашње епархије шумадијске* у: Архивска грађа као извор за историју Шумадије, Крагујевац 2003, 102-112.
- (52) *Југословенска културна политике у сфери ликовних уметности у првим годинама после раскида са Информбироом*, у: Велике силе и мале државе у Хладном рату (случај Југославије), Београд 2005, 343-352.
- (53) *Србија и Холандија или о историјским сусретањима средишњег Балкана и Низоземља* у: Аријус ван Тинховен, Страхоте рата у Србији – дневник ратног хирурга, Београд 2005 (2016), 97-102.
- (54) *Обнова споменика ослободилачких ратова Србије*, у: Гласник Друштва конзерватора Србије, бр. 29, Београд 2005, 142-144.
- (55) *Србија XIX века као предео Ламартиновог Оријента*, у: Алфонс де Ламартин, *Списи о Србима*, Београд 2006, 131-139.
- (56) *О одјелима Балканског пакта у западноевропској и америчкој штампи (са посебним акцентом на извештавање часописа "TIME")* у: *Зборник радова: Балкански пакт 1953-1954*, Београд 2008, 402-415.
- (57) *Семинар о образовању о холокаусту у Меморијалном центру „Јад Вашем (Јерусалим, Израел)“*, у: *Настава и историја*, год. 7, бр. 8-9, Нови Сад 2008, 126-144.
- (58) *Српска национална библиотека од правитељствене до Народне библиотеке*, у: *Архивски гласник*, бр. 10, Београд 2015, 16-18.
- (59) *О страдању Народне библиотеке Србије у Првом светском рату и првим поратним покушајима обнове националног фонда*, у: *Историјске свеске*, бр. 23, год. 2, Андрићград 2015, 30-35.
- (60) *О здању Народне библиотеке Србије на Косанчићевом вениу у Београду*, у: *Саопштења*, бр. XLVII, Београд 2015, 293-302.
- (61) *Народна библиотека Србије није настала 1832. године у Београду*, у: *Гласник Народне библиотеке Србије*, год. 14, бр. 1 (2014-2015), Београд 2015, 163-174.
- (62) *Страдање Народне библиотеке Србије у Другом светском рату*, у: *Историјске свеске*, бр. 25, год. 3, Андрићград 2016, 32-47.
- (63) *О одговорности за страдање Народне библиотеке Србије 6. априла 1941.*

- године, у: Историјске свеске, бр. 26, год. 3, Андрићград 2016, 30-44.
- (64) *Дневник ратног хирурга Аријуса ван Тихсовена*, у: Историјске свеске, бр. 27, год. 3, Андрићград 2016, 1-4.
  - (65) *Српски посланик у Лондону Чедомилъ Мијатовић о ставовима сеп Артура Еванса о Србима и Србији 1885. године*, у: Историјске свеске, бр. 28, год. 3, Андрићград 2016, 15-21.
  - (66) *Британска штампа о прогонству краљице Наталије из Србије 1891. године*, у: Историјске свеске, бр. 29, год. 3, Андрићград 2016, 16-21.
  - (67) *О успостављању и првим активностима српског дипломатског представништва у Уједињеном Краљевству 1882. године*, у: Историјске свеске, бр. 30, год. 3, Андрићград 2016, 13-19.
  - (68) *Очи у очи са великом краљицом: српски посланици у Лондону о краљици Викторији*, у: Историјске свеске, бр. 31, год. 3, Андрићград 2016, 29-44.
  - (69) *Болно наслеђе: српски ратни интернирци у Холандији током и непосредно после Првог светског рата*, у: Историјске свеске, бр. 32, год. 3, Андрићград 2016, 14-19.
  - (70) *Sineklitika: Симп Пандуревић и Војислав Илић Млађи у Народној библиотеци Србије*, у: Траг, бр. 47-48, Врбас 2016 (у штампи)
  - (71) *Одузимање, нарушавање и девастација имовине СПЦ на подручју Косова и Метохије 1944-1950: Прилог бољем познавању односа државних власти и СПЦ*, у: Историјске свеске, бр. 34, год. 3, Андрићград 2016
  - (72) *Болно наслеђе: Места и обележја страдања Југословена на тлу Норвешке у Другом светском рату*, у: Саопштења, бр. XLVIII, Београд 2016, 347-357.
  - (73) *Посета председника Јосипа Броза Тита ДНР Алжир 1965*, у: Архив, бр. 1-2, год. 17, Београд 2016, 150-157.
  - (74) *Прва библиотека у првој престоници модерне Србије*, у: Крагујевачко читалиште, год. XXI, бр. 42, Крагујевац 2016, 29-32 (први део текста).
  - (75) *Прва библиотека у првој престоници модерне Србије*, у: Крагујевачко читалиште, год. XXII, бр. 43, Крагујевац 2017, 30-34 (други део текста).
  - (76) *Посета председника Јосипа Броза Тита ДНР Алжир 1965*, у: Алжир – Београд: Јубилеј пријатељства 1962-2017, Београд 2017, 163-169.
  - (77) *Болно наслеђе: места и обележја страдања Срба на тлу Магреба у Првом светском рату*, у: Српско војничко гробље, Београд, 2018, 13-27.

- (78) *Заборављена градитељка Београда*, у: Наташа Марковић, Јелисавета Начић, Београд, 2018, 231-237.
- (79) *Ратови за југословенско наслеђе (1991-1999) у контексту примене Конвенције о заштити културних добара*, у: „Културно наслеђе – ризици и перспективе”, Београд 2019, 98-109. (коауторство са Николом Александром Малишем)
- (80) *О оснивању Народне библиотеке „Радоје Домановић” у Лесковцу: прилози за историју библиотекаштва у Србији*, у: *Кућа од речи: 140 година институционалног библиотекаштва у Лесковцу*, Лесковац 2019, 9-15.
- (81) *La Serbie du XIXe siècle comme Règion de l’Orient Lamartinien*, у: SERBICA: Revue électronique, nr. 25 (mai 2019), Bordeaux, 2019. (elektronski izvor; pristupljeno 22. decembra 2019. godine; <https://serbica.u-bordeaux-montaigne.fr/>)
- (82) *Мехмед или Рустем-паша?*, у: Гласник : Црквени часопис српске православне епархије темишварске, год. LIX/2019, Темишвар 2020, 69-84.
- (83) *Манастир преподобног Прохора Пчињског у историји српског народа и његове Цркве*, у: Миролуб Стојчић, *Манастир Свети Прохор Пчињски 1903-1973 : аналитички инвентар*, књига прва, Врање, 2020, 5-8.
- (84) *Политички мотивисани (мега)инфраструктурни пројекти : Покушај изградње саобраћајнице кроз заштићену зону манастира Високи Дечани*, у: „Градитељско наслеђе и урбанизам, Београд 2021, 454-463. (коауторство са Страхинјом Ђорђевићем)
- (85) *О судбини Дворске библиотеке у првим месецима Другог светског рата*, у: Нови легат : Часопис за библиотекаштво, науку и културу, год. II, бр. 2, Лесковац 2021, 69-77.
- (86) *The Fate of the National Library of Serbia during the First World War and Current Research Activities*, у: *Dispossessions of Cultural Objects between 1914 and 1989/1991: The Alpe Adria Region in Comparative Perspectives*, Vienna, Cologne 2022.

Публицистика

- (87) *Спокој ратника* у: Туристичка библија Србије, Београд 2005, 274-280.
- (88) *Окамењене душе : историјска баштина*, у: Завичајац : часопис за неговање завичајне културе, год. 7, бр. 27-28, Зрењанин 2006, 55-57.
- (89) *Неми сведоци страдања : Српски војни меморијали у иностранству*, у: магазин „Одбрана”, бр. 20, Београд 2007, 33-52.

- (90) *Алфонс де - Тамартин : Србија између Европе и Оријента*, у: магазин „Одбрана“, бр. 21, Београд 2007, 34-50.
- (91) *О страхотама рата у Србији : Дневничке белешке холандског хирурга*, у: магазин „Одбрана“, бр. 24, Београд 2007, 31-54,
- (92) *У сваку јунака : Војни меморијали Балканских ратова и Првог светског рата*, у: магазин „Одбрана“, бр. 26, Београд 2007, 33-52.
- (93) *Поглед из мање познатог угла : Србија у Првом светском рату*, у: магазин „Одбрана“, бр. 31, Београд 2008, 35-50.
- (94) *Бој на Чегру : Одлучујућа битка Првог српског устанка*, у: магазин „Одбрана“, бр. 43, Београд 2009, 23-30.
- (95) *Под овим небом, човече, усправи се : Војни меморијали и места страдања из Другог светског рата*, у: магазин „Одбрана“, бр. 48, Београд 2009, 35-50.
- (96) *На капији Ђердапске клисуре : утврђења у Србији - голубачки град*, у: Одбрана, бр. 243, год 11, Београд 2015, 60-64.
- (97) *Заборављени град : утврђења у Србији – Маглич*, у: Одбрана, бр. 243, год. 11, Београд 2015, 74-77.
- (98) *Сан султана : утврђења у Србији – Рам*, у: Одбрана, бр. 247, год. 12, Београд 2016, 61-63.
- (99) *Жртвовани град : утврђења у Србији – Жрнов*, у: Одбрана, бр. 249, год. 12, Београд 2016, 72-75.
- (100) *Кладово : утврђења у Србији – Фетислам*, у: Одбрана, бр. 251, год. 12, Београд 2016, 58-61.
- (101) *Мохни краљевски град : утврђења у Србији – Сланкамен*, у: Одбрана, бр. 253, год. 12, Београд 2016, 60-63.
- (102) *Тврди град кнеза . Азафа : утврђења у Србији – Крушевац*, у: Одбрана, бр. 256, год. 12, Београд 2016, 60-63.
- (103) *На путу освајача : утврђења у Србији – утврђени ужички град*, у: Одбрана, бр. 259, год. 12, Београд 2016, 54-57.
- (104) *Водени град на Мостонги : утврђења у Србији – утврђени Бач*, у: Одбрана, бр. 261, год. 12, Београд 2016, 44-47.
- (105) *Утврђења у Србији: Устаничка престоница: Карађорђево град*, у: Одбрана, бр. 264, год. 12, Београд 2016, 56-59.
- (106) *Утврђења у Србији – Јеринин град: Племенити Козник у Расини*, у: Одбрана, бр. 267, год. 12, Београд 2016, 62-64.

- (107) *Карађорђе: Од бесмртности до заборав*, у: Олбрана, бр. 285, год. 13, Београд 2017, 1-16 (специјални додатак, бр. 174).

Уређивачки послови (књиге)

Едиција „Баштина ратника” - ИП „Утопија”, Београд

- (108) Аријус ван Тинховен, *Страхоће рата у Србији: дневник ратног хирурга*, Београд 2005.
- (109) Алфонс де Ламартин, *Списи о Србима*, Београд 2006.
- (110) Дмитгар Тасић, *Рат после рата: Војска Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца на Косову и Метохији и у Македонији 1918-1920*, Београд 2007.

Народна библиотека Србије, Београд

- (111) Стијепо Ђурђевић, *Седам салама покорнијех краља Давида*, Београд 2012.
- (112) Радоман Станковић, *Водени знаци српских хиландарских рукописа XVII века*, Београд 2012.
- (113) Јоси Авни Леви, *Човек без сенке*, Београд 2012.
- (114) Јован Цвијић, *Балканско полуострво*, Београд 2012.
- (115) *Дечани у светлу археолошких истраживања*, Београд 2012.
- (116) *Опис ћириличких рукописних књига манастира Високи Дечани, књига трећа, Палеографски албум*, Београд 2012.
- (117) Светлана Гавриловић, *Водич кроз културне програме Народне библиотеке Србије: јануар 2002 - јануар 2012*, Београд 2012.
- (118) *Српска библиографија књига*, том. 20, Београд 2012.
- (119) Оливера Стефановић, Маша Милорадовић, *Србија на карти Европе и света*, Београд 2012.
- (120) Владан Тријић, Никола Икономов, Томаш Климет, *Нане или туђе: средњовековна писана култура Балкана и Средње Европе*, Београд 2012.
- (121) Нада Мирков-Богдановић, *Поетика путописне и мемоарске прозе Милоша Црњанског*, Београд, 2012.

- (122) Милорад Павић, *Кутија за писање*, Београд 2012.
- (123) Milorad Pavić, *The Writing Box*, Belgrad 2012.
- (124) Душко Новаковић, *Забава за утучене: изабране песме 2012-2010*, Београд, 2012.
- (125) Мирослав Јовановић, *Срби и Руси: Историја односа XII-XX век*, Београд 2012.
(награда Града Београда за најбољу књигу у области друштвено-хуманистичких наука у 2012. години).
- (126) *Култура Срба у Дубровнику 1790–2010. из ризнице српске православне цркве Светог Благовештења*, Београд 2012.
- (127) Зоран Ђинђић, *Субјективност и насиље*, Београд 2012.
- (128) Зоран Ђинђић, *Политика и друштво: расправе, чланци и есеји*, Београд 2013.
- (129) Зоран Ђинђић. *Филозофски списи: Огледи и расправе 1976–1996*, Београд 2012 (награда на Међународном сајму књига у Београду за објављивање сабраник дела др Зорана Ђинђића, 2012).
- (130) Јована Станојловић, Миланка Убишарић, Мирослав Лазић, *Расејаше реч међу народне многе: 1150 година од мисије светих Ђирила и Методија (развој српског ћириличног писма приказан кроз збирке Народне библиотеке Србије)*, Београд 2013.
- (131) Мирјана Станишић, Биљана Калезић, Бранкица Ресан, *Оставићу вам само речи*, Београд 2013.
- (132) Недељка Ложајић, Велибор Прелић, *Нова светлост: живот и дело Вељка Рамадиновића*, Београд 2013.
- (133) Џејмс Весткот, *Кад Марина Абрамовић умре*, Београд 2013.
- (134) Десанка Максимовић, *Тражим помиловање*, Београд 2013.
- (135) Мирослав Перишић, *Дипломатија и култура: Југославија 1950: једно преломно искуство*, Београд 2013.
- (136) Ана Савић, *Библиотека Призренске богословије – задужбина Симе Андрејевића Пегуманова (1872–2012)*, Београд 2013.
- (137) Нада Мирков-Богдановић, *„Јутам још витак са сребрник луком*, Београд 2013.
- (138) *Универзална децимална класификација - сажете таблице (услажене са изменама и допунама из 2011. године)*, Београд 2013.

- (139) Мирјана Станишић, *Задужбина Десанка Максимовић 1993-2013*, Београд 2013.
- (140) Мирјана Станишић, *Двадесет година рада Задужбине Десанке Максимовић*, Београд 2013.
- (141) Владимир Копица, *Туфне: изабране песме*, Београд 2013.

Издавачко предузеће „Византија”, Београд

- (142) Славиша Голубовић, *Падение ноћног ястреба*, Београд 2019. (међународна награда „Златни витез” за 2020. годину и награда „Београдски победник” за 2020. годину)

Музеј жртва геноцида, Београд

- (143) Силвија Крејаковић, *Идентитети жртва стрељаних у Краљеву октобра 1941. године*, Београд 2021.
- (144) Станиша Бркић, *Име и број*, Београд 2021.
- (145) Душан Никодијевић, *Јасеновац између броја и жртве*, Београд 2021.
- (146) Драган Цветковић, *Од Топовских шупа до Сајмишта: Квантитативна анализа Холокауста у окупираној Србији*, Београд 2021.
- (147) Бојан Арбутина, Марина Љубичић Богуновић, Борис Радаковић, *Козара 1942: Одабрана сведочанства о документа*, Београд 2022.
- (148) Драго Његован, *Принудна регрутација : V група масовних злочина ; Злочини против имовине : VIII група масовних злочина у Бачкој и Барањи*, Београд 2022,
- (148) Драго Његован, *Злочини окупатора и њихових помагача у Војводини 1941-1945. „Мађарски културни савез јужног краја“: издајнички рад пре окупације, за време окупације и сарадња са мађарским фашистичким окупатором*, Београд 2022.
- (149) Наташа Симић, *Библиографија издања Музеја жртва геноцида 1992-2022*, Београд 2022.
- (150) Милан Радовановић, *Исељавање Јевреја из Југославије у Израел (1948-1952)*, Београд 2022.

- (151) Љиљана Радиновић, Соња Росић, Драгана Ђукић, *Кад чекање и неизвесност успоре ритам живота: Судбине породица несталих и погинулих лица (1991-1995. године)*, Београд 2022.
- (151) Бојан Арбутина, Марина Љубичић Богуновић, Борис Радаковић, *Козара 1942*, Београд 2022.
- (152) Бојан Арбутина, Радован Сремац, *Срем 1942*, Београд 2022.
- (153) Јасмина Трифуновић Тутунов, *Повратак: Прича која траје*, Београд 2022.
- (154) Дејан Ристић, *Секавања од пепелта: Народна библиотека на Србија 6. април 1941*, Београд 2022.
- (155) Милован Пизари, *Бугарски ратни злочини у окупираној Србији (1915-1918)*, Београд 2022.
- (155) Гордана Шеатовић, *Библиотека Музеја жртава геноцида: првих 15 година (2007–2022)*, Београд 2022.
- (156) Јасмина Тутуновић Трифунов, *Водич кроз збирке и фондове Музеја жртава геноцида*, Београд 2023.
- (157) Наташа Симић, *Аналитичка библиографија часописа и зборника Музеја жртава геноцида*, Београд 2023.
- (158) Милован Пизари, *Бугарски ратни злочини у окупираној Србији (1915–1918): изабрани документи и сведочења*, Београд 2023.
- (159) Ненад Антонијевић, *ПРЕЂУТЛАНЈИ З ЈУЧИН: Зверства албанских квислинга над Србима и Јеврејима на Косову и Метохији у Другом светском рату*, Београд 2023.
- (160) Јелена Ердџан, *Монахиња Марија: слике монахиње Марије – Свети новомученици јасеновачки у светлости Васкрсења*, Београд 2023.
- (161) Јелена Ердџан, *Светите новомаченици јасеновачки во светлости на Воскресението*, Београд 2023.
- (162) Никола Радосављевић, *МОСТОВИ СВЕТА ЈОСТИ: Избор из Збирке уметничких дела Музеја жртава геноцида*, Београд 2023.
- (163) Silvija Krejaković, *Identities of the victims executed in Kraljevo in October 1941*, Belgrade 2023.

- (164) Dragan Cvetković, *From Topovske šupe to Sajmište concentration camp: A quantitative analysis of the Holocaust in occupied Serbia*, Belgrade 2023.
- (165) Bojan Arbutina, Marina Ljubičić Bogunović, Boris Radaković, *Kožara 1942: Selected testimonies and documents*, Belgrade 2023.
- (166) Наташа Симић, *Библиографија Јована Мирковића (1943-2020)*, Београд 2024.

Уређивачки послови (научни часописи)

- (167) *Гласник Народне библиотеке Србије*, год. 12 (2010-2011). Београд 2012,
- (168) *Археографски прилози*, бр. 33 (2011-2012), Београд 2012.
- (169) *Археографски прилози*, бр. 34 (2012), Београд 2013.
- (170) *Новомученици: Полиперспектива IV*, Београд 2023.
- (171) *Новомученици – Полиперспектива V*, Београд 2021.
- (172) *Новомученици: Полиперспектива VI*, Београд 2022.
- (173) *Годишњак за истраживање геноцида*, бр. 1/2022, Београд 2022.
- (174) *Годишњак за истраживање геноцида*, бр. 1/2023, Београд 2023.
- (175) *Србија 1941. године*, Крагујевац - Београд 2023.

Прикази књиге

„Кућа несагоривих речи: Народна библиотека Србије 1838-1941.” (Београд, 2016.)

- (176) др Татјана Богојевић, Трајемо – упркос забрани сећања, у: *Корак библиотеке*, год. II, бр. 2, Ужице 2017, 149-151.
- (177) Мирко Дрманац, Романсирана историја уништења, у: *Библиотекар*, год. LIX, св. 1 (2017), Београд 2017, 117-120.
- (178) др Татјана Брзуловић Станисављевић, *Нови поглед на историјат Народне библиотеке Србије*, год. XVI, бр. 19, Београд 2017, 203-207.
- (179) проф. др Бојана М. Ласица, *Сјећања из пепела*, у: *Зборник*

Матице српске за књижевност и језик, год. 66 (2018), св. 1, Нови Сад, 2018, 358-361.

- (180) Ана Гвозденовић, *Над згариштем историјског памћења*, у: Култура, бр. 162/2019, Београд 2019, 373-377.
- (181) Селимир Радуловић, *Кућа несагоривих речи*, у: Оно мало соли, Нови Сад 2020, 390-395.

Рецензије књига

- (182) Јелена Манојловић и Стеван Шукљевић, *Фармација Браничевског округа од антике до савременог доба*, Београд 2017.
- (183) Јасенка Лаловић, *С ове банде моје горе*, Београд 2019.
- (184) Ненад Карамиджковић, *Старо војничко гробље у крагујевачким Шумарицама*, Крагујевац 2021.
- (185) Наташа Симић, *Приштина кроз време*, Приштина, Косовска Митровица 2021.

Рецензије изложби

- (186) назив: *Србија кроз векове: (не)очекиване приче из историје Србије*
аутори: Веселинка Кастратовић Ристић, Ана Панић
и Момо Цвијовић
место одржавања: Народни музеј – Крагујевац (гостујућа изложба Музеја Историје Југославије)
трајање: 12. фебруар – 12. март 2014.
- (187) назив: *Листање периодике: Јеврејска периодика у Србији 1888-2016.*
аутор: Биљана Албахари, виши библиограф
место одржавања: Народна библиотека Србије, Београд
трајање: 21. јули – 23. септембар 2017.
- (188) назив: *Болница Стобард: Крагујевац 1915*
Аутор: Татјана Јанковић
место одржавања: Народна библиотека „Вук Караџић” - Крагујевац
трајање: 6. новембар – 1. децембар 2018.
- (189) назив: *Свети новомученици јасеновачки у светлости Васкрсења*
Аутор: монахиња Марија (Антић)
место одржавања: Историјски музеј Србије (Музеј жртава геноцида)
трајање: 22. април – 22. јун 2021.

Документарни филмови и емисије

- **(190)** Документарна ТВ емисија „На прагу баштине” (180 година Народне библиотеке Србије)
Ауторка: Светлана Илић
Производња: Радио телевизија Србије
Начин учешћа: стручни консултант и саговорник
Година: 2012.
- **(191)** Документарно-играни ТВ филм и петоделна документарно-играна ТВ серија „Србија у Великом рату”
Режисер: Ивана Стивенс
Сценарио: Слађана Зарић
Производња: Радио телевизија Србије
Начин учешћа: гостујући стручњак
Година: 2014.
- **(192)** Документарна ТВ серија „Гврђаве Дунава”
Документарни филм „Голубац”
Режисер: Милан Стевановић
Сценарио: Дејан Ристић
Производња: РУ „Филмске новости”
Година: 2015.
- **(193)** Документарна емисија „Библиотека шабачка”
Режисер: Маргарета Мусић
Сценарио: Маргарета Мусић
Производња: Библиотека шабачка
Начин учешћа: гостујући стручњак
Година: 2015.
- **(194)** Документарни филм „Сећања из пепела”
Режисер: Марко Савић
Сценарио: Дејан Ристић
Производња: РУ „Филмске новости”
Начин учешћа: сценариста и наратор
Година: 2016.
- **(195-197)** Троделни документарни филм „Независна држава Хрватска: Страх: Понор: Мук”
Аутор: Стеван Костић
Производња: Радио телевизија Србије
Начин учешћа: стручни консултант и гостујући стручњак
Година: 2016.
- **(198-201)** Четвороделни документарни филм „Србија – 100 година након Солуна”
Редитељ: Ивица Видановић
Производња: „Српска економија” и „GFC”

Начин учешћа: стручни консултант и гостујући стручњак
Година: 2018.

- **(202)** Документарни филм „Кућа од речи – 140 година институционалног библиотекарства у Лесковцу”
Редитељ: Светислав Вучковић
Продукција: „Филмске новости”
Начин учешћа: стручни консултант и гостујући стручњак
Година: 2019.
- **(203)** Документарни филм „Сава Шумановић”
Редитељ: Светислав Вучковић
Продукција: „Филмске новости”
Начин учешћа: стручни консултант
Година: 2019.
- **(204)** Документарни ТВ серијал „Српске светиње на Косову и Метохији”
Редитељ: Ивица Видановић
Продукција: „Филмске новости”
Начин учешћа: стручни консултант
Година: 2019/2020.
- **(205)** Документарни филм „950 година манастира Светог Прохора Пчињског”
Редитељ: Ивица Видановић
Продукција: „Филмске новости”
Начин учешћа: стручни консултант
Година: 2020.
- **(206-209)** Четвороделни документарни ТВ серијал „Митови српске историје”
Редитељ: Ивица Видановић
Продукција: „Cinergent”
Начин учешћа: сценариста и наратор
Година: 2020.
- **(210)** Документарни филм „Ефендијин завјет”
Редитељ: Љубиша Вељковић
Продукција: „САТ ВиН”
Начин учешћа: саговорник
Година: 2020.

(Ко)ауторство изложби

- **(211)** *Војни меморијали и места страдања Другог светског рата на подручју Србије* (Москва, јун 2011.)
- **(212)** *Краљ Петар I – Владар и ратник* (Задужбина краља Петра

- Карађорђевића у Тополи, август 2011.)
- (213) *Сећајте се моје мене јер ме више нема* (Историјски музеј Србије, од 21. октобар до 21. новембра 2011.)
  - (214) *Сећања из пепела : Народна библиотека Србије 1941-2121* (Народна библиотека Србије, од 7. до 28. септембра 2021.)

**Чланство у стручним саветима
националних установа културе**

- (а) Народна библиотека Србије (2012-2013),
- (б) Републички завод за заштиту споменика културе (2016-),
- (в) Ансамбл народних игара и песама Косова и Метохије „Венац” (2021-),
- (г) Музеј жртава геноцида (2021-),

ДАРКО ГЛИШИЋ БИОГРАФИЈА

Рођен је 28.05.1973. године у Убу, у тадашњем убском породилишту. По завршетку основне школе у Убу, похађа Средњу геодетску школу у Београду. Године 1993. уписује Вишу грађевинско - геодетску школу у Београду, чијим завршетком стиче звање инжењера геодезије.

Функцију председника Скупштине општине Уб је обављао у периоду од 2005 – 2006. године.

У Скупштини Републике Србије, као народни посланик, провео је два мандата у периоду од 2003 – 2008. године.

Функцију председника општине Уб обављао од 2012.године до 2024.године.

У Српској напредној странци је од оснивања, на функцију председника Извршног одбора Странке изабран је на Скупштини Странке 2016.године.

Отац је Луке и Данила, са којима живи у Убу.

Новица Тончев – биографија

Рођен је 1962. године у Нишу. Основну и средњу школу завршио је у Сурдулици, где и данас живи и ради. Академске студије Грађевинског факултета у Нишу, на Одсеку високоградње, завршио је са највишом оценом. Докторант је Грађевинског факултета у Нишу. Објавио је неколико стручних и научних радова из области грађевине а тренутно ради на научном раду на тему: „Модерне таванице у савременој градњи“. Своје знање потврдио је дугогодишњим вођењем породичне компаније "Тончев градња" која успешно послује преко тридесет година. Члан је Инжењерске коморе Србије и поседује лиценце одговорног извођача радова и одговорног пројектанта.

Од 1990. до 2000. године био је председник Месне заједнице Божица, а од 1996. до 2000. године и члан Извршног савета Скупштине општине Сурдулица. У периоду 2000 до 2004. године обављао је функцију потпредседника Скупштине општине Сурдулица, од 2008. до 2014. године председника Општине Сурдулица, а од 2014. до 2020. године председника Скупштине општине Сурдулица.

За народног посланика биран је од 2014. године до 2024. године као кандидат Социјалистичке партије Србије.

За министра у Влади Републике Србије први пут је изабран 2020.године када је добио задужење за унапређење развоја недовољно развијених општина, а 2022. године по други пут је је изабран за министра са истим задужењем.

Од 2023.године је члан Управног одбора Фонда за развој Републике Србије и заменик председника Кадровске комисије Владе Републике Србије.

Члан је Главног одбора Социјалистичке партије Србије од 2010. године, а потпредседник партије од 2017. године.

Као истакнути фудбалски радник обављао је функцију потпредседника Фудбалског савеза Србије, био члан Извршног одбора и члан Одбора за хитна питања Фудбалског савеза Србије.

Навија за фудбалски клуб Радник из Сурдулице на чијем челу је био и као председник клуба.

Од 2008. до 2012.године био је представник Републике Србије у Већу локалних и регионалних власти Савета Европе у Стразбуру.

Војску је служио у ЈНА у Словенији.

Са супругом Лидијом има синове Станислава и Владислава и поносни је деда унука Тадије и Новака.

ЂОРЂЕ МИЛИЋЕВИЋ - БИОГРАФИЈА

Рођен је 29. септембра 1978. године у Ваљево. По занимању је дипломирани економиста. У четири мандата (2004, 2008, 2012, 2016) биран је за одборника Скупштине града Ваљево. Обављао је функцију потпредседника Скупштине града Ваљево.

Први пут је изабран за народног посланика НСРС јуна 2008. године. У сазиву од 2008. до 2012. године био је члан Законодавног одбора, Одбора за омладину и спорт, Одбора за правосуђе и управу, као и заменик члана у Одбору за европске интеграције и у Одбору за уставна питања. У сазиву од 2012. до 2014. године био је члан Одбора за административно - буџетска и мандатно- имунитетска питања, Одбора за европске интеграције, Одбора за одбрану и унутрашње послове и био је заменик члана Одбора за уставна питања и законодавство. У истом сазиву био је и члан Парламентарне скупштине Савета Европе. У сазиву од 2014. до 2016. године био је члан одбора за административно – буџетска и мандатно – имунитетска питања и заменик члана Одбора за уставна питања и законодавство, Одбора за одбрану и унутрашње послове и Одбора за финансије, републички буџет и контролу трошења јавних средстава. Био је заменик члана сталне Делегације у Парламентарној димензији Централноевропске иницијативе. Од 10. до 12. сазива био је председник Посланичке групе Социјалистичке партије Србије. У 11. сазиву био је потпредседник Народне скупштине Републике Србије. Члан је Социјалистичке партије Србије од 1996. године.

Од 2002. до 2021. године обављао је функцију председника Градског Одбора Социјалистичке партије Србије Ваљево. Од 2007. године члан је главног одбора Социјалистичке партије Србије, исте године изабран је и за портпарола Главног одбора Социјалистичке партије Србије. Члан је Председништва Социјалистичке партије Србије од 2015. године. Обавља функцију потпредседника главног одбора Социјалистичке партије Србије.

За в.д. министра просвете изабран је 31. маја 2023. године и вршио је дужност до 25. јула 2023. године.

За министра без портфеља задуженог за координацију активности и мера у области односа Републике Србије с дијаспором изабран је у октобру 2022. године у Народној скупштини Републике Србије.

УСАМЕ ЗУКОРЛИЋ БИОГРАФИЈА

Усаме Зукорлић рођен је 1992. године, у граду Константиноу, у Алжиру од оца рахметли Муфтије Муамера Зукорлића и мајке Арапкиње Умеје Абу Таха Зукорлић. У Новом Пазару је завршио основну школу, затим средњу школу медресу Гази Иса-бег. Обављао је функцију председника Младих БДЗ две године од 2012 до 2014.

Образовање је наставио на Интернационалном универзитету у Новом Пазару где је дипломирао на праву, затим на Факултету за исламске студије где је дипломирао педагогију и комунологију. У том периоду обављао је функцију заменика директора Санџак телевизије.

Звање мастера је стекао на Интернационалном универзитету у Новом Пазару у области економије.

Предавао је као наставник у Медреси Гази Иса-бег и радио је као асистент на праву на Интернационалном универзитету у Новом Пазару.

Оснивач је Развојно едукативног друштва – РЕД, удружења које је основало БиоСан, ИТ Сан и чувени Бошњачки ДНК пројекат, чији је био координатор.

Обављао је функцију пројект менаџера на Факултету за исламске студије и заменика председника Републичке изборне комисије.

Полазник је бројних семинара на темама економије, пројект менаџмента, сузбијања екстремизма, едукацијских вештина и медија.

Смрт оца га је затекла на постдипломским студијама у Истанбулу, након чега је изабран за в.д. председника странке, а затим шест месеци касније изабран је у пуном мандату за председника странке.

Листа Муфтијин аманет – СПП коју је предводио Усаме Зукорлић победила је на парламентарним изборима 2022. године, и освојила већи број гласова него две конкурентске странке заједно. Изабран је за потпредседника Народне скупштине Републике Србије, члана парламентарног одбора за Спољне послове, Стабилизацију и придруживање и обављао је функцију председника групе пријатељства са Саудијском Арабијом.

У периоду од две године, Странка правде и помирења остварила је успехе са позиције Бошњачког националног већа, позиције Министра задуженог за равномерни регионални развој, као и бројни реализовани пројекти у Сјеници.

Говори босански, енглески и арапски.

Ожењен је и отац четворо деце.

Ненад Поповић

Др Ненад Поповић је био народни посланик у три мандата и министар за иновације и технолошки развој Владе Републике Србије у два мандата (2017–2022.). У прошлости је био успешан предузетник, бизнисмен и економиста.

Српску народну партију (СНП) основао је 2014. године након што је био потпредседник Народне скупштине Републике Србије. Као председник СНП, он се залаже за националну визију независне и слободне Србије, и тежи да изгради економски развијену, просперитетну и друштвено одговорну Србију. Верује да са одговарајућим послом, образовањем, здравственом заштитом и социјалним приликама Срби могу постати срећнији и продуктивнији. СНП је парламентарна странка од 2016. године која има локалне организације у градовима и општинама широм Републике Србије.

Каријеру у државној служби започео је 2005. године као шеф Економског тима за Косово и Метохију, и заменик председника Координационог центра Владе Републике Србије за Косово и Метохију. У том периоду изградио је своје мишљење и стекао свеобухватнији увид у проблематику Косова, које види као неотуђиви и духовно најважнији део Србије.

У периоду од 2008. до 2012. године, др Поповић је био народни посланик у Народној скупштини, након чега је од 2012. до 2014. године био потпредседник Народне скупштине Републике Србије. Водио је посланичку групу пријатељства са Руском Федерацијом.

Пословну каријеру почео је као снабдевач алуминијумом и металима за светске компаније као што су Еуромин (Euromin), Витол Група (Vitol Group) и Марк Рич Инвестмент (Marc Rich Investment). АБС Електро, компанија коју је др Поповић основао 1994. године, данас броји 3.100 запослених у осам компанија и научних института у Русији.

Др Поповић је дипломирао на Машинском факултету у Београду, а магистрирао и докторирао на Економском факултету у Москви. Био је 5 година професор на Економском факултету Универзитета Ломоносов у Москви. Завршио је 10. класу Високе школе безбедности и одбране 2021. године. Почасни је члан Инжењерске академије Србије. Говори руски и енглески језик.

Аутор осам књига и више од 120 научних радова из области економије, регионалног развоја, менаџмента, економских односа Србије и Русије, као и економског развоја јужне српске покрајине Косова и Метохије.

Основао је 2002. године Фондацију „АБС Електро“, хуманитарну организацију која подржава различите пројекте везане за децу, културу, науку, образовање и спорт. Почасни је председник Фондације „Свети Александар Невски“ из Београда, која је заслужна за обнову меморијалног комплекса споменика Руски Некропољ на Новом гробљу у Београду. Почасни је председник Фондације „Бесмртни пук“ из Београда. Био је и председник ФК Партизан.

Др Поповић је носилац Ордена за хуманост Државне заједнице Србије и Црне Горе за изузетне доприносе у помоћи српском народу на Косову и Метохији. Председник Руске Федерације, Владимир Путин, доделио му је 2010. године Орден Пријатељства за посебан допринос развоју и јачању економских и друштвених веза Србије и Русије.

Носилац је неколико ордена које додељује Српска Православна Црква: Орден Светог Саве за обнову и јачање вере и цркве у Србији, који додељује Његова светост патријарх српски, Орден Светог краља Милутина Српске православне цркве у знак признања за помоћ у уређењу храмова и манастира Епархије зворничко-тузланске, који додељује Његова светост патријарх српски.

Такође, примио је и неколико признања које додељује Руска Православна Црква, од којих су најзначајнија: Орден Светог Данила Московског за духовни препород Русије, који додељује патријарх московски и целе Русије, Орден преподобног Сергеја Радоњешког за посебан допринос развоју односа и зближавању православних народа, који додељује патријарх московски и целе Русије, Орден Преподобног Серафима Саровског за посебан допринос оживљавању манастира, цркава, храмова, као и за црквено-друштвени активизам, који додељује патријарх московски и целе Русије.

ТАТЈАНА МАЦУРА БИОГРАФИЈА

Струковна економисткиња, у приватном бизнису од 2007. године (област телекомуникација), консултанткиња домаћих и међународних организација које се баве оснаживањем политичарки и активисткиња.

Народна посланица у XI скупштинском сазиву (2016-2020). Чланица више скупштинских одбора (Одбора за људска и мањинска права и равноправност полова, Одбора за рад и социјална питања, Одбора за права детета) и једна од координаторки Женске парламентарне мреже. За народну посланицу по други пут изабрана на изборима у децембру 2023. године као нестраначка личност на листи „Александар Вучић – Србија не сме да стане“.

Председница Удружења Мамае су закон од 2019. године. Као заговорница институционалног дијалога координирала активностима од којих су најзначајније оне које су довеле до многобројних измена Закона о финансијској подршци породици са децом, тзв. Закона о несталим бебама, Закона о БМПО, усвајања посебних подзаконских аката који су утицали на бољи положај жена у Србији, посебно мајки деце са инвалидитетом.

У фокусу су јој теме које се односе на бољи положај жена и других посебно рањивих категорија грађанки и грађана, спречавање вршњачког насиља и насиља у породици, превентивна заштита здравља, као и женско предузетништво.

Награде и захвалнице: захвалница за одбрану права мама у оквиру пројекта „Активни грађани - боље друштво: заговарањем ка сарадњи и демократском развоју“ за 2021. годину; награду *Bring The Noize 2021 BeFem* организације за “законску борбу за маме предузетнице; Блиц листа најутицајнијих жена за 2021. годину; *ALPI Women 2022*.

Рођена 1981. године, живи у Земуну.